

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่างพื้นความรู้เดิมเกี่ยวกับเนื้อหา และความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษาแผนกการท่องเที่ยว ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ในสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ” ผู้วิจัยได้ศึกษาหนังสือ เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และสามารถสรุปสาระสำคัญโดยนำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. พื้นความรู้เดิม

- 1.1 ความหมายของพื้นความรู้เดิม
- 1.2 ความสำคัญของพื้นความรู้เดิม
- 1.3 ประเภทของพื้นความรู้เดิม
- 1.4 พื้นความรู้เดิมเกี่ยวกับเนื้อหา
- 1.5 ความสำคัญของพื้นความรู้เดิมเกี่ยวกับเนื้อหาที่มีต่อความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ

2. การฟังภาษาอังกฤษ

- 2.1 ความหมายของการฟังภาษาอังกฤษ
- 2.2 ความสำคัญของการฟังภาษาอังกฤษ
- 2.3 ประเภทของการฟังภาษาอังกฤษ
- 2.4 ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ
- 2.5 ปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

- 3.1 งานวิจัยในประเทศ
- 3.2 งานวิจัยต่างประเทศ

พื้นความรู้เดิม

บทบาทของพื้นความรู้เดิมที่มีต่อความเข้าใจในภาษามีชื่อเป็นทางการว่า ทฤษฎีพื้นความรู้เดิม (schema theory) (Frederick C. Barlett, 193) โดยมีคำกล่าวพื้นฐานที่ว่า “ ข้อความใดก็ตามทั้งที่เป็นภาษาพูด และภาษาเขียนไม่ได้มีความหมายในตัวเอง เป็นเพียงแนวทางให้ผู้ฟังหรือผู้อ่านดึงความรู้ที่มีอยู่ ซึ่งเรียกว่าพื้นความรู้เดิม (background knowledge) มาสร้างความหมายในบทอ่านหรือบทที่ฟัง ” (Davon Woods, 1996: 59)

หลายปีที่ผ่านมา นักการศึกษา นักจิตวิทยา นักภาษาศาสตร์ได้ร่วมกันพยายามที่จะพัฒนาทฤษฎีความรู้ความเข้าใจ (cognitive theory) โดยมีพื้นฐานมาจากมโนทัศน์ที่ว่าคนเราสามารถดึงเอาความรู้ทั่วไปของตนเองที่มีอยู่มาใช้ การศึกษานี้เริ่มมาจากมโนทัศน์เกี่ยวกับ ความรู้ต้นฉบับ (scripts) ซึ่งถือว่าเป็นกรอบแห่งความเข้าใจ นักวิจัยหลายท่านได้เริ่มศึกษา ทฤษฎีความรู้ต้นฉบับ (script theory) ที่สามารถนำมาใช้เกี่ยวกับกระบวนการรับรู้ภาษาที่ 2 โดยเฉพาะทางด้านกรอ่าน และนักการศึกษาหลายท่านยังคงกล่าวว่า “ทฤษฎีความรู้ต้นฉบับสามารถนำมาประยุกต์ใช้ได้กับกระบวนการฟัง ” (Donna Reseigh Long, 1989: 32-40)

แนวความคิดเกี่ยวกับพื้นความรู้เดิมที่มีต่อความสามารถหรือความเข้าใจในการฟังนี้ นักจิตวิทยาชื่อ เฟรดเดอริค ซี บาร์เลทท์ (Frederick C. Barlett, 1932 quoted in Devon Woods, 1996: 59) เป็นผู้เสนอมโนทัศน์เบื้องต้นเกี่ยวกับทฤษฎีพื้นความรู้เดิม โดยใช้ชื่อว่า “ schema theory ”

ความหมายของพื้นความรู้เดิม

พื้นความรู้เดิมเป็นตัวแปรสำคัญตัวแปรหนึ่งที่ส่งผลต่อความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของผู้เรียนภาษา นักการศึกษา นักจิตวิทยา และนักภาษาศาสตร์ ได้ให้ความหมายของพื้นความรู้เดิมไว้ดังนี้

เดวิด อี รูเมลฮาร์ท (David E. Rumelhart, 1983: 2-3) ได้ให้ความหมายของพื้นความรู้เดิมไว้ว่า “ พื้นความรู้เดิมหมายถึง โครงสร้างข้อมูลที่ใช้แทนความหมายของมโนทัศน์กว้าง ๆ ที่สะสมไว้ในความทรงจำของบุคคล ”

เอ็ดดี้ วิลเลียมส์ (Eddie Williams, 1984: 7) กล่าวว่า “ พื้นความรู้เดิมหมายถึง ความรู้โดยทั่วไปทั้งหมดที่บุคคลมีอยู่ มิใช่ครอบคลุมเฉพาะเรื่องใดเรื่องหนึ่งเท่านั้น ”

โทมัส จี ดีวาย (Thomas G. Devine, 1986: 25) กล่าวถึงพื้นความรู้เดิมไว้ว่า พื้นความรู้เดิมหมายถึงความรู้ทั่วไปไปที่บุคคลสะสมไว้ในหน่วยความจำ เป็นข้อมูล ความคิด การรับรู้ มโนทัศน์ การแก้ปัญหา และอารมณ์ ซึ่งพื้นความรู้เดิมนี้จะแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล เด็กมักจะมีพื้นความรู้เด็มน้อยกว่าผู้ใหญ่ และบุคคลในวัยเดียวกันอาจมีพื้นความรู้เดิมในเรื่องต่าง ๆ แตกต่างกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับประสบการณ์และการเรียนรู้ในชีวิตของแต่ละบุคคล

คริสทีน คาสานาฟ (Christine Casanave, 1987: 3) กล่าวถึงพื้นความรู้เดิมว่า พื้นความรู้เดิมคือโครงสร้างของข้อมูลที่เป็นมโนทัศน์ (concept) พื้นฐานเฉพาะเรื่องที่คนเราเก็บไว้ในระบบความจำ

แอน แอนเดอร์สัน และโทนี ลินช์ (Anne Anderson and Tony Lynch, 1988: 14) กล่าวว่า " พื้นความรู้เดิมเป็นโครงสร้างทางด้านความคิด ประกอบด้วยความรู้ ความทรงจำ และประสบการณ์ของแต่ละบุคคล ทำให้บุคคลสามารถรวมโครงสร้างทางความคิดดังกล่าวที่สะสมไว้กับข้อมูลใหม่ที่กำลังเรียนรู้ จึงทำให้เกิดความเข้าใจในข้อมูลใหม่ที่กำลังเรียนรู้ "

ดอนนา รีเซ ลอง (Donna Reseigh Long, 1989: 34) ได้ให้ความเห็นว่า พื้นความรู้เดิมหมายถึงความรู้ที่สะสมจากประสบการณ์และสามารถทำให้แต่ละบุคคลมีความคิดในการอ้างอิง และคิดข้อมูลที่คาดคะเนไว้ล่วงหน้าได้

นอกจากนี้ เอส แคทลีน คิทาโอ (S. Katleen Kitao, 1995: 13) ได้สรุปความหมายของพื้นความรู้เดิมไว้ว่า พื้นความรู้เดิมเป็นโครงสร้างความรู้ที่มีการจัดเรียงเรียงไว้ซึ่งประกอบด้วย ช่องเก็บข้อมูล (slots or placeholders) ช่องเก็บข้อมูลแต่ละส่วนจะจำกัดไว้ว่าข้อมูลใดควรจะถูกเก็บไว้ในช่องเก็บข้อมูลนั้น ๆ โดยข้อมูลในช่องเก็บข้อมูลแต่ละส่วนจะมีความสัมพันธ์กัน จากนั้นข้อมูลจะถูกจัดเรียงเรียงตามลำดับความสำคัญจากข้อมูลที่มีความสำคัญมากไปสู่ข้อมูลที่มีความสำคัญน้อยกว่า

จากความหมายของพื้นความรู้เดิมดังกล่าวข้างต้น อาจสรุปได้ว่าพื้นความรู้เดิมหมายถึง โครงสร้างข้อมูลที่ เป็นความรู้ทั่วไป ไม่ว่าจะ เป็นความคิด การรับรู้ มโนทัศน์ การแก้ปัญหา อารมณ์ ความทรงจำ และประสบการณ์ที่แต่ละบุคคลมีอยู่ที่ถูกเก็บเรียงเรียงไว้ในช่องเก็บข้อมูล (slots or placeholders) โดยข้อมูลในช่องเก็บข้อมูลแต่ละส่วนจะมีความสัมพันธ์กันและจะถูกจัดเรียงเรียงตามลำดับความสำคัญจากข้อมูลที่มีความสำคัญมากไปสู่ข้อมูลที่มีความสำคัญน้อยกว่า ซึ่งพื้นความรู้เดิมนี้จะแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ และการเรียนรู้ในชีวิตของแต่ละบุคคล และพื้นความรู้เดิมนี้สามารถทำให้บุคคลมีความคิดในการอ้างอิง และคิดข้อมูลที่คาดคะเนไว้ล่วงหน้าได้

ความสำคัญของพื้นความรู้เดิม

ในหลายทศวรรษที่ผ่านมา นักวิจัยทางการศึกษาได้เน้นถึงความสำคัญของการสอนและการเรียนรู้โดยเน้นพื้นความรู้เดิมของผู้เรียน เช่นในสาขาวิชาการศึกษาวิทยาศาสตร์ เค รอท (K. Roth, 1987 :547) ได้กล่าวว่า “การสอนวิทยาศาสตร์อย่างมีประสิทธิภาพให้กับผู้เรียนนั้นจะต้องมีวิธีให้ผู้เรียนได้เข้าใจเกี่ยวกับเนื้อหาที่จะเรียน เอ็ม เพียร์สัน (M. Pearson, 1987: 547) อ้างว่า “ในการเรียนวิชาการศึกษาศิลปะ ครูที่ดีจะต้องช่วยให้ผู้เรียนซาบซึ้งวิชาศิลปะโดยให้ผู้เรียนใช้พื้นความรู้เดิมของตนเอง นักวิจัยและครูผู้สอนเนื้อหาวิชาต่าง ๆ ได้มีความเห็นสอดคล้องกันว่าพื้นความรู้เดิมเป็นสิ่งสำคัญในการเรียนรู้วิชาต่าง ๆ ” (Mark W. Conley, 1995: 51)

ฟิลิป เจ อาร์ ซี โดซี (Philip J. R. C. Dochy, 1996 : 1) กล่าวว่า “พื้นความรู้เดิมเป็นตัวแปรสำคัญที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน ”

ในการเรียนภาษาที่ 2 ไม่ว่าจะเป็นการเรียนที่เกี่ยวข้องกับทักษะการฟัง พื้นความรู้เดิมมีบทบาทสำคัญต่อความเข้าใจในการฟังของผู้เรียน ดังที่ กิลเลียน บราวน์ และ จอร์จ ยูล (Gillian Brown and George Yule, 1983: 20) ได้กล่าวว่า “ในการสอนให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในการฟังภาษาต่างประเทศนั้น ครูจะต้องให้พื้นความรู้แก่ผู้เรียน ไม่ว่าจะเป็นพื้นความรู้ทางด้านวัฒนธรรม สังคม ลักษณะของผู้พูด ลักษณะของผู้ฟัง ที่สอดคล้องกับภาษาที่ผู้เรียนกำลังเรียนอยู่จะทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจและตีความสิ่งที่ได้ฟังอย่างถูกต้อง ” และเอล แคทลีน คิทาโอ (S. Kathleen Kitao 1995: 3) ได้กล่าวว่า “เมื่อมองถึงความเข้าใจในการฟัง ตามข้อสมมติฐานเดิมกล่าวไว้ว่า การที่ผู้เรียนจะเข้าใจในสิ่งที่ฟังนั้น ผู้เรียนจะต้องมีทักษะในการรับสารที่ผู้พูดสื่อออกมา อย่างไรก็ตามในหลายปีที่ผ่านมาต่างก็มีการยอมรับกันว่าพื้นความรู้เดิมของผู้ฟังมีปฏิสัมพันธ์กับข้อมูลและผู้ฟังได้รับซึ่งจะทำให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจในข้อมูลที่ได้ฟัง ”

ฮาร์โลด แอล เฮอร์เบอร์ และโจน เนลสัน เฮอร์เบอร์ (Harold L. Herber and Jean Nelson Herber, 1993: 234) กล่าวว่า “ พื้นความรู้เดิมของผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญสำหรับครูผู้สอนวิชาที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหา (content area) ในการจัดลำดับความคิด และเนื้อหาของบทเรียน จะเป็นพาหนะที่สมบูรณ์แบบที่จะนำไปสู่เป้าหมาย โดยที่ครูวางกรอบแนวคิดที่กว้างพอ และผู้เรียนมีพื้นความรู้เดิมที่สอดคล้องกับเนื้อหาที่จะเรียน จะทำให้ผู้เรียนเข้าใจข้อมูลใหม่ที่ได้รับ ”

เดโบรา ราฟาน (Deborah Raphan, 1996: 24) กล่าวถึงพื้นความรู้เดิมที่จะช่วยให้เกิดความเข้าใจในการฟังว่า พื้นความรู้เดิมทำให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจมากขึ้น ผู้ฟังจะสัมพันธ์สิ่งที่ได้ยินกับพื้นความรู้เดิมของตนเอง นักศึกษาที่ดูวิดีโอที่บันทึกเกี่ยวกับเรื่องที่เขาจะต้องเรียนในชั้นเรียน จะเกิดความเคยชินกับโครงสร้างความรู้ หรือโครงสร้างของเรื่องที่จะได้รับฟังในชั้นเรียน

นอกจากนี้ คริสทีน โกะห์ (Christine Goh, 1997: 367) ได้กล่าวถึงการสอนทักษะการฟังโดยใช้พื้นความรู้เดิมว่า การสอนทักษะการฟังในห้องเรียนในอดีตต้องใช้เวลาอันยาวนานโดยการทำให้ผู้เรียนฟังข้อความพร้อมทั้งทำงานไปด้วย ปัจจุบันสิ่งที่จำเป็นก็คือ เนื้อหาของเรื่องที่จะให้ผู้เรียนฟัง ก่อนที่จะให้ผู้เรียนฟังข้อความ ครูผู้สอนควรให้ผู้เรียนได้ระดมความคิดที่สัมพันธ์กับหัวเรื่องที่จะฟัง วิธีนี้จะทำให้ผู้เรียนได้นำพื้นความรู้เดิมเกี่ยวกับหัวเรื่องที่จะฟังที่ตนเองมีอยู่มาใช้ในการฟัง

จากความเห็นของนักการศึกษาหลายท่านที่ได้กล่าวมา อาจสรุปได้ว่าพื้นความรู้เดิมมีความสำคัญต่อการเรียนรู้วิชาต่างๆ เช่น วิชาการศึกษาวิทยาศาสตร์ วิชาการศึกษาศิลปะ พื้นความรู้เดิมเป็นตัวแปรสำคัญที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน โดยเฉพาะการเรียนภาษาที่ 2 ที่เกี่ยวกับทักษะการฟัง พื้นความรู้เดิมจะช่วยให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจในการฟัง ฉะนั้นการสอนทักษะการฟังในห้องเรียนเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในการฟังนั้น ครูควรให้พื้นความรู้แก่ผู้เรียน และให้ผู้เรียนได้ระดมความคิดที่สัมพันธ์กับหัวเรื่องที่จะฟัง วิธีนี้จะทำให้ผู้เรียนได้นำพื้นความรู้เดิมเกี่ยวกับหัวเรื่องที่จะฟังซึ่งตนเองมีอยู่มาใช้

ประเภทของพื้นความรู้เดิม

มีนักการศึกษาหลายท่านได้นำเสนอพื้นความรู้เดิมประเภทต่าง ๆ ดังนี้

แพทริเซีย แอล คาร์เรล และ โจน ซี อีสเตอร์โฮลด์ (Patricia L. Carrell and Joan C. Eisterhold, 1983: 559-560) ได้กล่าวถึงความแตกต่างระหว่างพื้นความรู้เดิมเกี่ยวกับรูปแบบของงานเขียน และพื้นความรู้เดิมเกี่ยวกับเนื้อหา

1 พื้นความรู้เดิมเกี่ยวกับรูปแบบของงานเขียน (background knowledge of formal, rhetorical organizational structure of different types of texts) เป็นพื้นความรู้เดิมเกี่ยวกับโครงสร้างงานเขียนลักษณะต่าง ๆ เช่น นิทาน นิยาย เรื่องเล่า งานเขียนเชิงวิทยาศาสตร์ บทความในหนังสือ โคลงกลอน เป็นต้น งานเขียนแต่ละลักษณะจะมีโครงสร้างการเรียบเรียงเฉพาะอย่างและจะแตกต่างกันออกไป เช่น เรื่องเล่า จะมีโครงสร้างการเรียบเรียงประกอบด้วย ฉาก (setting) การเริ่มเรื่อง (beginning) การดำเนินเรื่อง (development) และตอนจบของเรื่อง (ending) ถ้าเป็นข้อเขียน

ความเรียง (expository prose) จะมีโครงสร้างหรือรูปแบบการเรียบเรียงเป็น 5 ชนิด คือ เชิงบรรยาย เชิงรายละเอียด เชิงเปรียบเทียบ เชิงเหตุ-ผล เชิงปัญหาและการแก้ไข เป็นต้น

2. **พื้นความรู้เดิมเกี่ยวกับเนื้อหา** (content schematic knowledge) เป็นพื้นความรู้เกี่ยวกับเนื้อหาของงานเขียนนั้น ๆ เช่น งานเขียนเกี่ยวกับการชักผ้า การเฉลิมฉลองปีใหม่ในฮาวาย (New year's Eve in Hawaii) หรือ งานเขียนเกี่ยวกับเทศกาลฮาโลวีนในเมือง คาร์บอนเดล (Carbondale) หรือเกี่ยวกับเศรษฐกิจของเมืองเม็กซิโก ประวัติศาสตร์ของเมืองแคนาดา ปัญหาปฏิกิริยานิวเคลียร์ เป็นต้น

แอล ไทเลอร์ และ ยู เฟลาแอนเฟลดเดอร์ (L.Tyler and U. Frauenfelder, 1987 quoted in Michael Rost, 1990: 47) ได้แบ่งพื้นความรู้เดิมออกเป็น 2 ประเภทคือ

1. **พื้นความรู้เดิมเกี่ยวกับโครงสร้างประโยค** เป็นความรู้ที่เป็นผลจากการรวมตัวกันของระบบภาษา ได้แก่ ระดับเสียง หน่วยเสียง วลี คำพูด ประโยค และข้อความ ทั้งนี้แม้ว่า ระดับโครงสร้างประโยคของข้อความในแต่ละระดับจะแตกต่างกัน แต่จุดมุ่งหมายของผู้ฟังจะคล้ายกันคือ การหาความหมายของข้อความนั้น โดยใช้บริบทของข้อความนั้น ๆ

2. **พื้นความรู้เดิมที่ไม่เกี่ยวกับโครงสร้างประโยค** เป็นความรู้ทั่วไป (knowledge of the world) ซึ่งเกิดจากประสบการณ์ของผู้ฟังแต่ละคน

นอกจากนี้ แอน แอนเดอร์สัน และ คณะ (Anne Anderson et al. quoted in Donna Reseigh Long, 1989: 33) ได้กล่าวถึงประเภทของพื้นความรู้เดิมว่าประกอบด้วย

1. **พื้นความรู้เดิมเกี่ยวกับโครงสร้างของข้อความ** หรือความรู้เกี่ยวกับลักษณะโครงสร้างข้อความที่สัมพันธ์กับรูปแบบหรือโครงสร้างของข้อความแต่ละแบบ เช่น เมื่อติดต่อกับพนักงานรับโทรศัพท์ทางไกล ผู้เรียกจะต้องคาดการณ์ไว้ว่าเขาควรจะถูกถามเกี่ยวกับข้อมูลเฉพาะ เช่น รูปแบบของบริการที่ต้องการ หมายเลขใบเสร็จรับเงิน และชื่อของผู้เรียก

2. **พื้นความรู้เดิมเกี่ยวกับเนื้อหา** เป็นพื้นความรู้เดิมที่ผู้ฟังได้รับมาจากประสบการณ์ชีวิตของตนเอง เช่น การซื้อป้ายทะเบียนรถ การไปพบทันตแพทย์ นอกจากนี้ แอนเดอร์สัน และคณะยังกล่าวอีกว่า “ ผู้วิจัยหลายคนได้ยืนยันว่า พื้นความรู้เดิมเกี่ยวกับเนื้อหาเป็นสิ่งสำคัญมากในกระบวนการความเข้าใจในการฟัง ”

กล่าวโดยสรุปพื้นความรู้เดิมเกี่ยวกับโครงสร้างประโยคหมายถึงความรู้ที่เป็นผลมาจากการรวมตัวของระบบภาษาและมีระดับของข้อความที่แตกต่างกัน แต่มีจุดมุ่งหมายเหมือนกันคือให้ผู้ฟังหาความหมายของข้อความโดยใช้บริบทของข้อความนั้นๆ มีลักษณะเป็นรูปแบบของงานเขียนต่างๆ เช่น นิยาย นิทาน เป็นต้น เป็นงานเขียนที่มีโครงสร้างเรียบเรียงเฉพาะอย่าง เช่น เรื่องเล่า มีโครงสร้างแตกต่างจากข้อเขียน

ความเรียง ส่วนพื้นความรู้เดิมเกี่ยวกับเนื้อหาเป็นพื้นความรู้ทั่วไป เกี่ยวกับเนื้อหาของงานเขียนนั้นๆ เช่น งานเขียนเกี่ยวกับการซักผ้า งานเขียนเกี่ยวกับการเฉลิมฉลองปีใหม่ในฮาวาย (New year's Eve in Hawaii) หรือเป็นพื้นความรู้ที่ได้จากประสบการณ์ของแต่ละคน เช่นการซื้อป้ายทะเบียนรถ การไปพบทันตแพทย์ เป็นต้น

พื้นความรู้เดิมเกี่ยวกับเนื้อหา

พื้นความรู้เดิมเกี่ยวกับเนื้อหา เป็นพื้นความรู้เดิมของผู้ฟังเกี่ยวกับหัวเรื่องหรือเนื้อหา เหตุการณ์ หรือสถานการณ์ ที่บรรยายในข้อความ มีนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงพื้นความรู้เดิมเกี่ยวกับเนื้อหาดังนี้

แอน แอนเดอร์สัน (Anne Anderson, 1988: 11) กล่าวว่า “ พื้นความรู้เดิมเกี่ยวกับเนื้อหาเป็นข้อมูลทั่วไป หรือข้อมูลเฉพาะเกี่ยวกับหัวเรื่องที่ให้มา ”

มาร์จี บาวแมน (Margie Bowman, 1981 quoted in Donna Reseigh Long, 1989: 33) กล่าวถึงพื้นความรู้เดิมเกี่ยวกับเนื้อหาว่ามีลักษณะเหมือนกับกระบวนการกระโดดร่มชูชีพ เมื่อทุกสิ่งทุกอย่างพร้อมและดีไปหมด การกระโดดก็จะเป็นไปได้โดยง่าย บราวน์ยังได้กล่าวถึงประสบการณ์การซ้อมรบซึ่งเป็นการกระโดดร่มชูชีพว่า เมื่อทราบว่าคุณไม่ดี เราจะต้องพุ่งจุดสนใจไปยังจุดที่คิดว่าลงแล้วจะปลอดภัยแล้วกระโดดลงไปทันที กล่าวได้อีกอย่างว่า สภาพแวดล้อมจะกำหนดว่าเราควรนำพื้นความรู้เดิมส่วนไหนมาใช้

ดอนนา รีเซ ลอง (Donna Reseigh Long, 1989: 33) กล่าวถึงพื้นความรู้เดิมว่า เมื่อนำพื้นความรู้เดิมมาใช้กับกระบวนการที่เกี่ยวกับความสามารถในการฟังภาษาต่างประเทศ ผู้ฟังจะพบประโยชน์ของการนำเอาความรู้ต้นฉบับ (script) ที่มีอยู่มาใช้ให้เหมาะสม เพราะว่าผู้เรียนจะพบว่าในการฟังภาษาต่างประเทศเป็นสิ่งที่ยากที่จะจัดข้อมูลที่สำคัญน้อยออกไป และจะประสบปัญหาในการแยกแยะว่าข้อมูลไหนสำคัญ และมักจะท้อแท้เมื่อพบว่าข้อมูลที่ฟังนั้นเร็วเกินไป การที่จะสามารถนำความรู้เดิมที่มีอยู่และเหมาะสมใส่ลงไปในข้อมูลที่รับมาโดยนำพื้นความรู้เดิมที่เหมาะสมมารวมกับข้อมูลใหม่ที่ได้รับมาจะทำให้ผู้ฟังสามารถตีความหมายออกมาได้อย่างถูกต้อง นั่นก็แสดงว่าผู้ฟังมีความเข้าใจในสิ่งที่ฟัง การฟังภาษาอังกฤษในฐานะที่เป็นภาษาต่างประเทศ อาจถือว่าเป็นเสมือนกับการต่อภาพปริศนา (jigsaw puzzle) ในช่องสี่เหลี่ยมบนกล่องจะเป็นภาพที่ต่อเสร็จแล้ว เปรียบเสมือนพื้นความรู้เดิมของผู้ฟัง กรอบของภาพจะกำหนดช่องสำหรับต่อภาพที่เป็นปริศนา โดยให้ผู้ฟังตีความหมายของข้อมูลใหม่ที่ได้รับมาให้เหมาะสมที่สุด

แล้วนำข้อมูลดังกล่าวมารวมกับข้อมูลซึ่งเป็นพื้นความรู้เดิมที่มีอยู่แล้ว เมื่อข้อมูลใหม่ได้ถูกนำมารวมกับข้อมูลที่มีอยู่แล้วข้อมูลที่ได้จะถูกนำมาวางไว้ในช่องเก็บข้อมูลที่เหมาะสม (instantiate) ผู้ที่คลังโคลีในการต่อภาพปริศนาจะนำชิ้นส่วนแต่ละชิ้นต่อกันเป็นรูปให้เหมือนกับสี และสิ่งของที่แสดงในภาพต้นแบบ เปรียบได้กับข้อมูลในแต่ละส่วนที่อยู่ในสมองของผู้ฟังที่จะถูกนำไปใส่ไว้ในหน่วยของความหมาย (morpheme) ในระหว่างกระบวนการทำความเข้าใจในข้อมูลที่กำลังฟัง ท้ายที่สุดข้อมูลในแต่ละส่วนจะถูกนำมาวางเรียงต่อกันในที่ที่เหมาะสมที่ละส่วนๆ จนกระทั่งเสร็จสมบูรณ์

เจ เอ็ม โอ มอลลีย์ และคณะ (J. M. O' Malley et al., 1989: 419-437) ได้กล่าวถึงพื้นความรู้เดิมเกี่ยวกับเนื้อหาว่าเป็นพื้นความรู้เดิมที่ถูกเก็บไว้ในรูปแบบของความรู้ต้นฉบับ (scripts) ซึ่งประกอบด้วยความรู้เฉพาะทางเกี่ยวกับเป้าหมายของเรื่อง ผู้ร่วมในเหตุการณ์ และเรื่องราวที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน ประโยชน์ของการมีพื้นความรู้เดิมดังกล่าวจะทำให้ผู้ฟังสามารถคาดการณ์ล่วงหน้าว่าจะเกิดอะไรขึ้นต่อไป และสามารถคาดการณ์ถึงข้อสรุปของเรื่อง และสามารถตีความหมายของข้อความที่ไม่ได้กล่าวถึงได้

เอส แคทลีน คิทาโอ (S. Kathleen Kitao, 1995:) ได้กล่าวถึงพื้นความรู้เดิมเกี่ยวกับเนื้อหาที่เกี่ยวกับเหตุการณ์ (event schema) และให้ความหมายว่าเป็นความรู้ต้นฉบับ (script) พื้นความรู้เดิมดังกล่าวเป็นโครงสร้างความรู้ประกอบด้วยช่องเก็บข้อมูล ซึ่งจะถูกกำหนดตามสิ่งที่จะต้องเติมลงไปในช่วงเก็บข้อมูล พื้นความรู้เดิมเกี่ยวกับเนื้อหาประกอบด้วย ข้อมูลเกี่ยวกับเหตุการณ์ เหตุการณ์ต้นแบบ หรือสถานการณ์ เช่นการรับประทานอาหารในห้องอาหาร หรือการไปพบแพทย์ที่คลินิก ลักษณะเฉพาะของพื้นความรู้เดิมเกี่ยวกับเนื้อหาที่เกี่ยวกับเหตุการณ์จะถูกเรียงลำดับตามเวลา พื้นความรู้เดิมเกี่ยวกับเนื้อหาทางด้านเหตุการณ์จะระบุเวลาที่คาดคะเนไว้เรียงลำดับตามเหตุการณ์ ตัวอย่าง เช่น

พื้นความรู้เดิมเกี่ยวกับเนื้อหาที่เกี่ยวกับเหตุการณ์การไปร้านอาหาร จะหมายถึงข้อมูลเกี่ยวกับผู้บริการ การจ่ายค่าอาหาร เป็นต้น พื้นความรู้เดิมเกี่ยวกับเนื้อหาในเรื่องนี้จะเกี่ยวข้องกับข้อมูลของผู้บริการที่สามารถเป็นได้ทั้งผู้ชายและผู้หญิง จะต้องมีการอาหาร ไม่ว่าจะป็นรายการอาหารที่บริการจะยื่นให้กับลูกค้า หรือรายการอาหารที่เขียนไว้บนฝาผนัง ซึ่งรายการอาหารนี้จะต้องมีราคาบอกไว้ นอกจากนี้พื้นความรู้เดิมเกี่ยวกับเนื้อหาที่เกี่ยวกับร้านอาหารยังสามารถแยกย่อยออกไปได้อีกหลายๆ อย่าง เช่น ร้านอาหารระดับ 5 ดาว ร้านอาหารสำหรับครอบครัว ร้านอาหารแบบจานด่วน ซึ่งผู้ฟังจะมีพื้นความรู้เดิมเกี่ยวกับเนื้อหาที่เกี่ยวกับร้านแต่ละประเภทอีกด้วย เช่นร้านอาหารระดับ 5 ดาว ผู้บริการจะเป็นชาย ราคาของอาหารอาจจะไม่เป็นไปตามรายการอาหาร นั่นคืออาจจะมีการคิดเงินเพิ่มสำหรับค่าบริการด้วย

คิทาโอยังกล่าวถึงข้อมูลที่จะถูกนำไปเติมลงในช่องเก็บข้อมูลว่า ข้อมูลดังกล่าวอาจเป็นข้อมูลที่เป็นค่านิยมที่ผิด (default values) ได้ ดังนั้นถ้าไม่มีข้อมูลใดในสมองที่เหมาะสมที่จะสามารถถูกนำไปเติมลงใน

ช่องเก็บข้อมูลได้ ผู้ฟังจะเติมข้อมูลที่เป็นค่านิยม (value) ที่ตนเองคิดว่าเหมาะสมลงไป ตัวอย่างของการนำค่านิยมที่ผิดเติมลงไปเ็นช่องเก็บข้อมูลจะเห็นได้จากเรื่องเล่าเรื่องหนึ่งดังนี้

เด็กชายคนหนึ่งและบิดาของเขาได้รับอุบัติเหตุและถูกนำตัวเข้าห้องฉุกเฉินเพื่อรับการผ่าตัด แพทย์ผู้ทำการผ่าตัดเข้ามามองดูเด็กชายเพื่อจะทำการผ่าตัดและกล่าวว่า " ฉันไม่สามารถผ่าตัดเด็กชายคนนี้ได้ เพราะเขาเป็นลูกชายของฉัน " คำถามก็คือว่าใครคือผู้ที่ผ่าตัดเด็กชายคนนี้ คำตอบก็คือ มารดาของเขา แต่สำหรับคนที่มีค่านิยมที่ผิดที่คิดว่าแพทย์ผู้ผ่าตัดต้องเป็นเพศชาย จะไม่สามารถเข้าใจข้อความที่ได้ฟัง ดังนั้นการมีค่านิยมที่ผิดก็เป็นอุปสรรคต่อความเข้าใจในการฟัง เหตุการณ์ลักษณะเช่นนี้เกิดขึ้นได้กับผู้ฟังและผู้พูดที่มีวัฒนธรรมหรือวัฒนธรรมย่อยที่แตกต่างกัน เพราะค่านิยมที่ผิดของผู้พูดและผู้ฟังอาจจะแตกต่างกัน

สรุปได้ว่าพื้นความรู้เดิมเกี่ยวกับเนื้อหาเป็นข้อมูลทั่วไป หรือข้อมูลเฉพาะเกี่ยวกับหัวเรื่องที่ให้มา จะถูกเก็บไว้ในรูปแบบของ ความรู้ต้นฉบับ (scripts) ซึ่งประกอบด้วยความรู้เฉพาะเกี่ยวกับเป้าหมายของเรื่อง ผู้ร่วมในเหตุการณ์ เรื่องราวที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน พื้นความรู้เดิมนี้จะเป็นประโยชน์ต่อผู้ฟังคือทำให้ผู้ฟังสามารถคาดการณ์ล่วงหน้าว่าจะเกิดอะไรขึ้นต่อไป สามารถคาดการณ์ถึงข้อสรุปของเรื่อง และตีความหมายของข้อมูลที่ไม่ได้กล่าวถึงได้ พื้นความรู้ดังกล่าวประกอบด้วยช่องเก็บข้อมูล ซึ่งจะถูกกำหนดตามสิ่งที่เติมลงไปเ็นช่องเก็บข้อมูล ประกอบด้วยข้อมูลเกี่ยวกับเหตุการณ์ เหตุการณ์ต้นแบบ หรือสถานการณ์ เช่นการไปรับประทานอาหาร หรือการไปพบแพทย์ที่คลินิค มีลักษณะเฉพาะคือ ข้อมูลจะถูกเรียงลำดับตามเวลาและลำดับของเหตุการณ์ การนำข้อมูลที่เป็นพื้นความรู้เดิมนี้มารวมกับข้อมูลใหม่แล้วตีความหมายออกมาได้อย่างถูกต้องแสดงว่าผู้ฟังมีความเข้าใจในการฟัง เปรียบเสมือนกับการต่อภาพปริศนา(jigsaw puzzle) ที่ผู้คลั่งไคล้ในการต่อภาพปริศนาจะนำชิ้นส่วนแต่ละชิ้นต่อกันเป็นรูปให้เหมือนกับสีและสิ่งของที่แสดงในภาพต้นแบบ นั่นคือการนำข้อมูลในแต่ละส่วนที่อยู่ในสมองของผู้ฟังไปใส่ไว้ในหน่วยของความหมาย (morpheme) ในระหว่างกระบวนการทำความเข้าใจในข้อมูลที่กำลังฟัง แต่ข้อมูลที่เติมลงไปนี้อาจเป็นค่านิยมที่ผิด (default values) ได้ ถ้าค่านิยมทางวัฒนธรรมของผู้พูดและผู้ฟังแตกต่างกัน

ความสำคัญของพื้นความรู้เดิมเกี่ยวกับเนื้อหาที่มีต่อความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ

นักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงความสำคัญของพื้นความรู้เดิมเกี่ยวกับเนื้อหาที่มีต่อความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษดังนี้

แอน แอนเดอร์สัน และ โทนี ลินช์ (Anne Anderson and Tony Lynch, 1988: 49) ได้กล่าวถึงปัจจัยที่มีผลต่อความเข้าใจในการฟังที่เกี่ยวกับหัวเรื่องที่คุ้นเคยว่า ผู้ฟังที่ได้ฟังข้อความเกี่ยวกับหัว

เรื่องที่คุ้นเคย จะมีความเข้าใจมากกว่าการฟังข้อความเกี่ยวกับหัวเรื่องที่ไม่คุ้นเคย และได้อ้างถึงงานวิจัยเกี่ยวกับบทบาทด้านพื้นความรู้เดิมของผู้ฟัง ซึ่งเป็นงานวิจัยของ เอ. บราวน์และคณะ (A. Brown, et al. 1997: 45-61) ที่ได้ให้กลุ่มตัวอย่างอายุ 7 ขวบ ฟังเรื่องเกี่ยวกับนายพรานคนหนึ่ง จากนวนิยายของชาวอาร์กติก (Targa) 1 สัปดาห์ก่อนที่จะฟังเรื่อง เด็ก ๆ (นักเรียน) จะได้ยินข้อความที่บรรยายชีวิตของชาวอาร์กติก ซึ่งเป็นชาวเอสกีโมอาศัยอยู่ในสภาพอากาศหนาวจัด อีกกลุ่มหนึ่งให้ฟังเรื่องเกี่ยวกับชาวอาร์กติก ซึ่งเป็นชาวอเมริกันอินเดีย อาศัยอยู่ในแถบทะเลสาบ กลุ่มที่ 3 ได้ยินข้อมูลเกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่ในประเทศสเปน ซึ่งเป็นเรื่องที่ไม่สอดคล้องกับการล่าสัตว์ หลังจากฟังเรื่องดังกล่าวแล้ว ผู้วิจัยได้ถามความรู้เกี่ยวกับสภาพอากาศ และถึงแม้ว่าเรื่องที่ให้ฟังไม่มีข้อมูลเกี่ยวกับสภาพอากาศ ปรากฏว่านักเรียนสองกลุ่มแรกตอบว่า เป็นเรื่องที่เขาเคยได้ยิน สิ่งนี้สะท้อนให้เห็นถึง ข้อมูลที่เด็ก (นักเรียน) ได้รับเมื่อ 1 สัปดาห์ก่อน แสดงให้เห็นว่า เด็ก (นักเรียน) ได้ใช้ความรู้เดิมเกี่ยวกับเรื่องที่ฟัง ในการตีความสิ่งที่ได้ยิน และไม่รู้ว่าได้ใช้พื้นความรู้เดิมในการฟัง ส่วนนักเรียนกลุ่มที่ 3 ซึ่งหลังจากได้รับการวัดความเข้าใจในการฟังพบว่า ผู้ฟังจำเรื่องได้น้อยกว่าอีกสองกลุ่ม ซึ่งแสดงให้เห็นว่า เรื่องที่คุ้นเคยเข้าใจง่ายกว่าเรื่องที่ไม่คุ้นเคย ดังนั้นพื้นความรู้เดิมเกี่ยวกับเรื่องที่ฟัง มีบทบาทสำคัญมากในการที่จะทำให้เกิดความเข้าใจในการฟัง

แอนเดอร์สัน และลินซ์ ยังได้กล่าวถึงงานวิจัยที่แสดงให้เห็นบทบาทของพื้นความรู้เดิมเกี่ยวกับเนื้อหา ของ V. C. Hare และ D. Devine (1983: 129-135) ซึ่งได้ศึกษากับผู้ฟังอายุ 6 ขวบ พบว่าความรู้เดิมเกี่ยวกับหัวเรื่องตุ๊กตา มีผลต่อจำนวนของข้อมูลเกี่ยวกับเนื้อหาที่เด็กจำได้

เดวิด นูแนน (David Nunan, 1991: 18) ได้กล่าวถึงความสำคัญของพื้นความรู้เดิมเกี่ยวกับเนื้อหาว่า ถ้าผู้ฟังมีพื้นความรู้เดิมเกี่ยวกับเนื้อหาที่ได้ฟังจะทำให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจในข้อความจะทำให้ทำงานที่ได้รับมอบหมายได้ดียิ่งขึ้น เช่นถ้าผู้ฟังได้รับการบอกว่า ข้อความที่ 1 เกี่ยวกับการซักผ้า (washing cloths) ผู้ฟังจะตีความหมายของประโยคได้ดีขึ้น และสามารถจดจำข้อความได้ง่ายขึ้น ผลของการบอกว่าเนื้อหาที่ได้ฟังเป็นเรื่องเกี่ยวกับการซักผ้าทำให้ผู้ฟังดึงพื้นความรู้เดิมที่มีอยู่มาใช้ตีความ และทำความเข้าใจกับข้อความนี้ แสดงให้เห็นว่าความหมายที่ผู้ฟังตีความออกมานั้นเป็นความหมายที่ไม่ได้อยู่ในคำที่ปรากฏในแถบบันทึกเสียง แต่เป็นความหมายที่ได้จากการดึงพื้นความรู้เดิมจากในสมองของผู้ฟังมาใช้ ฉะนั้น ผู้ฟังจะประสบผลสำเร็จในการฟังได้ก็ต่อเมื่อ ได้ใช้พื้นความรู้เดิมที่ตนเองมีอยู่ตีความหมายของสิ่งที่ได้ฟัง

ฮาร์โรลด์ แอล. เฮอร์เบอร์ และโจน เนลสัน เฮอร์เบอร์ (Harold L. Herber and Joan Nelson Herber, 1993: 23) ได้กล่าวไว้ว่า - พื้นความรู้เดิมเกี่ยวกับเนื้อหา เป็นแหล่งความรู้ที่มีค่ามาก

สำหรับครูเพื่อนำมาใช้สอนเนื้อหาในบทเรียน การที่ครูสร้างมโนทัศน์ของเรื่องหรือบทเรียนเป็นสิ่งที่นำไปสู่ความเข้าใจ เมื่อครูได้ให้โครงสร้างของมโนทัศน์แก่นักเรียนได้ศึกษาอย่างกว้างพอ ประกอบกับนักเรียนมีพื้นความรู้เดิม จะทำให้นักเรียนเข้าใจข้อมูลใหม่และมโนทัศน์ที่กำลังเรียนอยู่”

ไอรีน ทอมป์สัน และโจน รูบิน (Irene Thompson and Joan Rubin, 1996: 331) กล่าวถึงพื้นความรู้เดิมเกี่ยวกับเนื้อหากับความเข้าใจในการฟังสอดคล้องกับ นูแนน ว่าเป็นสิ่งที่ท้าทายสำหรับครูผู้สอนภาษาต่างประเทศ หรือภาษาที่สอง ในการที่จะให้กระบวนการรับฟังหรือตีความของนักเรียนง่ายขึ้น นั่นคือ นักเรียนได้ใช้ความรู้ทั่วไปในการตีความ

คริสทีน โกะห์ (Christine Goh, 1997: 367) ได้กล่าวว่า “ เดิมทีแล้วการฟังในห้องเรียนต้องใช้เวลามาก การที่จะทำให้นักเรียนได้ฟังและทำงานเกี่ยวกับการฟังให้สำเร็จนั้น ผู้สอนควรให้กิจกรรมก่อนเรียน เช่น ทำให้นักเรียนระดมความคิดที่สัมพันธ์กับเรื่องที่ฟัง เพื่อให้เกิดพื้นความรู้เดิมที่สอดคล้องกับเรื่องที่ฟัง ”

นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพื้นความรู้เดิมเกี่ยวกับเนื้อหาทางด้านวัฒนธรรมของ พอล มาร์แคม และ ไมเคิล ลาเทม (Paul Markam and Michael Latham, 1987: 157-170) ที่ศึกษาเกี่ยวกับ อิทธิพลของพื้นความรู้เดิมทางด้านศาสนา ที่มีต่อการฟังเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันการสอนภาษาอังกฤษอเมริกัน พบว่า พื้นความรู้เดิมทางด้านศาสนามีผลต่อการฟังเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงให้เห็นว่าพื้นความรู้เดิมเกี่ยวกับเนื้อหาทางด้านวัฒนธรรมมีผลต่อความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ

งานวิจัยของ ฮุย-ชุน เต็ง (Huei-Chun Teng, 1993: 1771-A) ได้ทำการศึกษาผลของพื้นความรู้ทางด้านวัฒนธรรม และรูปแบบของสื่อที่มีต่อความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่าความรู้ทางด้านวัฒนธรรมและรูปแบบของสื่อมีผลต่อความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษ

จากคำกล่าวและงานวิจัยของนักการศึกษา สรุปได้ว่า พื้นความรู้เดิมเกี่ยวกับเนื้อหาเฉพาะเกี่ยวกับเรื่องที่ฟัง และวัฒนธรรมนั้นมีความสำคัญมากต่อความสามารถในการฟัง เพราะถ้าผู้ฟังมีมโนทัศน์ ค้นเคยกับเรื่องที่ได้ฟัง และมีความรู้ทางด้านวัฒนธรรมที่สอดคล้องกับเรื่องที่ได้ฟังจะทำให้ผู้ฟังมีความเข้าใจในเรื่องที่ฟังดียิ่งขึ้น

การฟังภาษาอังกฤษ

ความหมายของการฟังภาษาอังกฤษ

นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของการฟังไว้ต่าง ๆ กัน อาจสรุปได้ดังนี้

ไลแมน สตีล, บาร์คเคอร์ แลร์รี และวัตต์สัน คิตตี้ (Lyman Steil, Barker Larry and Watson Kitte, 1983 quoted in Carine M. Feyten, 1991: 175) ได้ให้ความหมายของการฟังไว้ว่า การฟังเป็นกิจกรรมที่สัมพันธ์กัน 4 อย่างคือ

- 1 การรับข้อมูลผ่านทางโสตประสาท (sensing) หมายถึง การได้ยินข่าวสารที่เป็นคำพูด และไม่ใช้คำพูด
- 2 การตีความ (interpreting) หมายถึง กระบวนการที่เกี่ยวกับความเข้าใจ
- 3 การประเมิน (evaluating) หมายถึง การแยกแยะข้อเท็จจริงออกจากความคิดเห็น และการยอมรับหรือไม่ยอมรับในสิ่งที่ผู้พูดพูด
- 4 การโต้ตอบ (responding) หมายถึง การใช้ตัวนะที่เป็นคำพูดและไม่ใช้คำพูดตอบสนองกับข้อมูลข่าวสารที่ได้รับ

เจมส์ เจ ฟลอยด์ (James J. Floyd, 1935 quoted in Judi Brownell, 1996: 45) ได้กล่าวถึงความหมายของการฟังไว้ว่า การฟังเป็นกระบวนการที่เกี่ยวกับ การได้ยิน การให้ความสนใจ การประเมิน และการตอบสนองข้อความที่เป็นคำพูด

เอ ดี โวล์วิน และ ซี จี โครกลีย์ (A. D. Wolvin and C. G. Croakley, 1985 quoted in Paul Gruba, 1997: 336) ได้ให้ความหมายของการฟังไว้ว่า การฟังหมายถึง กระบวนการรับฟัง ให้ความสนใจ และประเมินความหมายของสิ่งที่เราได้ยินผ่านทางหู

โจเซฟ เอ เดวิตโต (Joseph A. DeVito, 1988: 62) กล่าวว่า “ การฟัง หมายถึงกระบวนการที่เกี่ยวกับการตั้งใจรับฟังสัญญาณที่เป็นคลื่นเสียงผ่านเข้ามาทางหู ”

ลอร์เรน วอลเดซ เพียซ (Lorraine Valdez Piece, 1988: 13-19) ได้กล่าวถึงการฟังไว้ว่า การฟังเป็นกระบวนการที่เกี่ยวกับการสร้างความหมายในสิ่งที่ได้ยิน ได้รับรู้ แล้วทำความเข้าใจกับเสียงหรือสิ่งที่ได้ยินนั้น

แมรี อันเดอร์วูด (Mary Underwood, 1989: 1) ได้กล่าวถึงการฟังไว้ว่า การฟังเป็นกิจกรรมเกี่ยวกับการให้ความสนใจ และความพยายามที่จะรับความหมายจากสิ่งที่ได้ยิน

ริงซ์ ซี (Wringe C, 1989 quoted in Gary N. Chambers, 1996: 23) ได้กล่าวถึงการฟังไว้ว่า การฟังเป็นกระบวนการตีความ และการคาดคะเน สิ่งที่เราเข้าใจจะขึ้นอยู่กับสิ่งที่เราฟังและสอดคล้องกับสถานการณ์ที่พูดอย่างแท้จริง สิ่งที่มีผู้ฟังจะต้องนำมาใช้คือความรู้ทั่วไปและความคุ้นเคยกับภาษาที่ได้รับฟัง ความรู้นี้จะทำให้ผู้ฟังสามารถคาดการณ์ล่วงหน้าเกี่ยวกับสิ่งที่จะได้รับฟัง

โจน รูบิน (Joan. Rubin, 1995 quoted in Pual Gruba, 1997: 336-337) ได้ให้ความหมายของการฟังไว้ว่า การฟังเป็นกระบวนการที่ผู้ฟังให้ความสนใจในข้อมูลที่ได้รับฟัง โดยเลือก และแปลความหมายข้อมูลนั้น และใช้ตัวนะที่มองเห็นได้ชัดในการกำหนดสิ่งที่กำลังฟัง และสิ่งที่ผู้พูดกำลังพยายามที่จะแสดงออกทางความคิด

กล่าวโดยสรุป การฟังเป็นกระบวนการเกี่ยวกับการสร้างความหมายในสิ่งที่ได้ยิน โดยผู้ฟังให้ความสนใจ หรือตั้งใจฟัง รับรู้ แล้วทำความเข้าใจกับเสียงหรือสิ่งที่ได้ยินซึ่งเป็นข้อมูลที่เป็นคำพูดและไม่ใช้คำพูดที่ผ่านเข้ามาทางหู แล้วผู้ฟังใช้ความรู้ทั่วไป ความคุ้นเคยกับภาษาที่ได้รับฟัง และตัวนะที่มองเห็นได้ชัด ในการตีความ ประเมิน แปลความหมาย คาดคะเน และได้ตอบข้อมูลนั้น

ความสำคัญของการฟังภาษาอังกฤษ

การฟังมีความสำคัญต่อมนุษย์เรตั้งแต่แรกเกิด เพราะเป็นทักษะแรกที่จะทำให้มนุษย์สามารถสื่อสารได้ จะเห็นได้จากการที่เด็กเรียนรู้และทำเสียงโดยการฟังและเลียนแบบคำพูดของพ่อแม่ นั่นก็คือเด็กฟังภาษาก่อนที่จะเกิดการเรียนรู้ ได้มีผู้กล่าวถึงความสำคัญของทักษะการฟังไว้ดังนี้

แกรี ที ฮันท์ (Gary T. Hunt, 1987: 14) กล่าวว่า “ มากกว่า 70% ของชั่วโมงการทำงานเราสื่อสารโดยใช้ทักษะการฟังมากกว่าทักษะการพูด ”

ซารา ดับเบิลยู ลันด์สทีน (Sara W. Lundsteen, 1990: 213) กล่าวถึงความสำคัญของการฟังไว้ว่า การสื่อสารในชีวิตประจำวันของคนเราใช้ทักษะการฟังมากที่สุด การฟังจึงเป็นหัวใจของการก่อให้เกิดการปฏิสัมพันธ์ (interaction) ระหว่างบุคคลและยังเป็นหัวใจในการเรียนการสอนอีกด้วย

รีเบคกา แอล ออกซฟอร์ด (Rebecca L. Oxford, 1993: 206) ได้กล่าวว่า “ ในจำนวนทักษะทั้ง 4 คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน นั้น ทักษะการฟังเป็นทักษะที่มีความสำคัญและมีบทบาทในการสื่อสารในชีวิตประจำวันมากกว่าทักษะอื่น ๆ กล่าวคือ บุคคลจะใช้เวลาในการฟัง 45% การพูด 30% การอ่าน 16% การเขียน 9% ”

ในวงการธุรกิจ การฟังยังมีบทบาทสำคัญอย่างมาก ดังที่ แคทลีน เอส อับรัมส์ (Kathleen S. Abrams, 1986: 77) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการฟังไว้ว่า การฟังเป็นสิ่งสำคัญต่อการดำเนินธุรกิจ เราต้องใช้โทรศัพท์ในการติดต่อทางธุรกิจต่างๆ เช่น การนัดหมาย การสั่งสินค้า การแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกิจกรรมเหล่านี้เราต้องมีทักษะการฟังที่ดี การมีทักษะในการฟังที่ไม่ดีอาจก่อให้เกิดความเสียหายกับธุรกิจได้จากการรายงานเกี่ยวกับความเสียหายอย่างมากของธุรกิจต่างๆ มีสาเหตุจากการไม่เน้นทักษะการฟังอย่างเพียงพอให้กับพนักงาน เช่น บริษัทแห่งหนึ่งพบว่า ยอดขายของบริษัทตกลงอย่างมาก เมื่อบริษัทได้สอบถามลูกค้าของบริษัท บริษัทพบว่า ลูกค้าของบริษัทได้ให้คำตอบไว้ว่า พนักงานเสนอขายสินค้าของบริษัทสนใจแต่การทำยอดการขาย โดยจะพูดถึงคุณสมบัติที่ดีต่างๆ ของผลิตภัณฑ์ แต่ไม่ได้รับฟังความต้องการของลูกค้า ลูกค้าหลายคนได้ให้ข้อเสนอแนะว่าพนักงานขายสินค้าควรให้ความสนใจต่อลูกค้า หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ พนักงานเสนอขายสินค้าควรรับฟังลูกค้ามากขึ้น

จูดี้ บราวเนลล์ (Judi Brownell, 1996: 5) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการฟังที่สอดคล้องกับอับรัมส์ ไว้ว่า การฟังมีความสำคัญมากถ้าเราไม่รู้ถึงความสำคัญจะทำให้การสื่อสารของเรากับบุคคลอื่นเป็นไปอย่างไม่ราบรื่นหรือไม่เข้าใจตรงตามความประสงค์ของผู้พูดได้ และอาจทำให้เกิดความผิดพลาดเสียหายต่อธุรกิจหรืองานที่ทำได้ การมีทักษะการฟังที่ไม่ดีนั้น อาจทำให้เกิดความเสียหายต่อทรัพย์สินเป็นพัน ๆ ล้าน และสูญเสียสัมพันธภาพระหว่างบุคคลได้ เช่นฝ่ายต้อนรับของโรงแรมฟังข้อมูลจากลูกค้าไม่ดี ทำให้เขียนวันกำหนดจัดงานเลี้ยงผิดพลาด ทำให้ลูกค้าจัดงานตรงกัน ส่งผลให้ลูกค้าไม่พอใจ

นอกจากนี้การฟังยังมีความสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษาอีกด้วย ดังคำกล่าวของนักการศึกษา ดังนี้

เอเดรียน ดอฟฟ์ (Adrian Doff, 1991: 198) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการฟังไว้ว่า การฟังเป็นวิถีทางที่สำคัญที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้ภาษา เช่นการที่ผู้เรียนได้คุ้นเคยกับโครงสร้าง และคำศัพท์ ในสถานการณ์ที่ผู้เรียนอาศัยอยู่ในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 1 ผู้เรียนเหล่านี้จะมีโอกาสมากที่จะได้แสดงออกในการใช้ภาษา เพราะจะได้ยินภาษาอังกฤษตลอดเวลา และสามารถที่จะเรียนรู้ได้เร็วกว่าผู้เรียนที่ไม่เคยได้ยินผู้พูดภาษาอังกฤษรอบข้างเลย ดังนั้นจึงจำเป็นที่ครูจะต้องให้โอกาสผู้เรียนฟังภาษาอังกฤษมากเท่าที่จะเป็นไปได้

แพท วิลคอกซ์ ปีเตอร์สัน (Pat Wilcox Peterson, 1991: 106) ได้แสดงทัศนะเกี่ยวกับความสำคัญของการฟังที่มีต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษว่า การฟังถือได้ว่าเป็นกุญแจสำคัญของความสำเร็จที่จะนำไปสู่ความสามารถทางภาษา ความสามารถในการฟังทำให้ผู้ฟังสามารถเรียนรู้ทั้งทักษะทางด้านภาษา และทักษะในด้านอื่นๆ ได้

ไมเคิล รอสท์ (Michael Rost, 1994 quoted in David Nunan and Lindsay Miller, 1995: 5) ได้สรุปความสำคัญของการฟังที่มีต่อการเรียนรู้ภาษาที่สองและภาษาต่างประเทศดังนี้

1. การฟังเป็นสิ่งที่สำคัญในชั้นเรียนภาษา เพราะการฟังเป็นการให้ตัวบ่อนทางภาษาแก่ผู้เรียน ถ้าผู้เรียนไม่เข้าใจในตัวบ่อนภาษาที่ได้รับแล้ว จะไม่เกิดการเรียนรู้ภาษาที่เรียน
2. การฟังภาษาพูดเป็นวิธีทางที่จะทำให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ ถ้าผู้เรียนเข้าใจในสิ่งที่ได้ฟัง สามารถพูดโต้ตอบได้ แสดงว่าผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ และเกิดการเรียนรู้
3. การฟังภาษาพูดที่สมจริงเป็นสิ่งที่ท้าทายสำหรับผู้เรียนซึ่งทำให้เข้าใจภาษาพูดที่เจ้าของภาษาใช้อยู่
4. การฝึกการฟังโดยใช้กิจกรรมต่างๆ มากมายทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจที่จะเรียน

ฉะนั้นจึงสรุปได้ว่า ทักษะการฟังเป็นทักษะที่สำคัญ และมีบทบาทในการสื่อสารในชีวิตประจำวันมากกว่าทักษะอื่น ถ้าบุคคลในวงการธุรกิจมีทักษะการฟังที่ไม่ดีอาจทำให้เกิดความเสียหายต่อธุรกิจ และสูญเสียสัมพันธภาพระหว่างบุคคลได้ นอกจากนี้การฟังยังเป็นกุญแจสำคัญของความสำเร็จที่จะนำไปสู่ความสามารถทางภาษา และการเรียนรู้ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ เช่น ผู้เรียนที่อาศัยอยู่ในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่หนึ่ง จะเรียนรู้ได้เร็วกว่าผู้เรียนที่ไม่ได้ยินผู้พูดภาษาอังกฤษรอบข้างเลย ในชั้นเรียนภาษา ผู้เรียนจะเกิดการเรียนรู้ภาษาได้ หากผู้เรียนมีความเข้าใจในตัวบ่อนภาษา มีปฏิสัมพันธ์ต่อสิ่งที่ได้ฟัง ฟังภาษาพูดที่สมจริงซึ่งเป็นภาษาพูดที่เจ้าของภาษาใช้อยู่ และได้รับการฝึกการฟังจากกิจกรรมต่างๆ มากมาย

ประเภทของการฟังภาษาอังกฤษ

อนิตา เทย์เลอร์ และคณะ (Anita Taylor et al, 1986: 143-144) ได้แบ่งประเภทของการฟังตามวัตถุประสงค์ไว้ 4 ประเภทคือ

1. การฟังเพื่อบันเทิง (listening for pleasure)
2. การฟังเพื่อเข้าใจ (listening to understand)
3. การฟังเพื่อประเมิน (listening to evaluate)
4. การฟังเพื่อจำ (listening to remember)

โรนัลด์ บี. เอ็ดเลอร์ และ จอร์จ ร็อดแมน (Ronald B. Adler, George Rodman, 1988: 86-96) ได้กล่าวถึงประเภทของการฟัง ดังนี้

1. การฟังเพื่อรับฟังข้อมูลข่าวสาร (informational listening) การฟังข้อความที่เป็นข่าวสาร เป็นวิธีการที่เกิดขึ้นเมื่อผู้ฟังต้องการที่จะเข้าใจผู้อื่น โดยมีเป้าหมายเพื่อให้ตนเองแน่ใจว่ากำลังรับรู้ความคิดที่ตรงกับความคิดที่ผู้พูดพยายามจะสื่อออกมา การฟังข้อมูลข่าวสารจะไม่มีที่สิ้นสุด และแตกต่างกันออกไป ดังนี้คือ การฟังข้อเสนอแนะของครูผู้สอนในชั้นเรียน การฟังเรื่องราวชีวิตในเมืองตอนกลางคืนของเพื่อน การฟังการบรรยายเกี่ยวกับอุปกรณ์ชิ้นใหม่ที่ผู้ฟังกำลังคิดจะซื้อ การฟังเรื่องราวเกี่ยวกับครอบครัวจากคำบอกเล่าของญาติ การแลกเปลี่ยนมโนทัศน์ในการอภิปรายเกี่ยวกับศาสนาหรือการเมือง

2. การฟังเพื่อการประเมิน (evaluating listening) คือการตัดสินใจทั้งการยอมรับและปฏิเสธมโนทัศน์ การฟังเพื่อการประเมินเป็นสิ่งที่เหมาะสมเมื่อมีใครบางคนกำลังชักชวนคุณ ตัวอย่างเช่น การฟังคนชักชวนให้ซื้อผลิตภัณฑ์ชนิดหนึ่ง

3. การฟังโดยการใส่อารมณ์และความรู้สึกของตนเองลงไปด้วย (empathic listening) ในการฟังเพื่อรับฟังข้อมูลข่าวสาร และการฟังเพื่อการประเมิน เราจะไม่ใช่อารมณ์และความรู้สึกลงไป ในขณะที่การฟังโดยใส่อารมณ์และความรู้สึกลงไปโดยมีเป้าหมายเพื่อช่วยเหลือผู้พูดในการแก้ปัญหา เพราะบางครั้งผู้พูดอาจแสวงหาความช่วยเหลือเพื่อแก้ปัญหาที่ตนเองประสบความลำบาก

ไมเคิล รอสท์ (Michael Rost, 1994: 25) ได้กล่าวถึงประเภทของการฟังไว้ว่า ประกอบด้วย การฟังแบบมีปฏิสัมพันธ์ (interaction) หมายถึงการฟังที่ผู้ฟังมีการโต้ตอบกับผู้พูด และการฟังแบบไม่มีปฏิสัมพันธ์ (non-interaction) หมายถึงการฟังที่ผู้ฟังไม่มีการโต้ตอบกับผู้พูด

โทนี ลินช์ (Tony Lynch, 1996: 35) ได้กล่าวถึงประเภทของการฟังไว้ว่า ประกอบด้วย ลักษณะการฟังแบบทางเดียว (one - way listening) คือผู้ฟังไม่มีโอกาสที่จะขอความช่วยเหลือจากผู้พูด และการฟังที่เป็นลักษณะการฟังแบบสองทาง (two - way listening) ผู้ฟังมีโอกาสที่จะขอความช่วยเหลือจากผู้พูดเมื่อผู้ฟังต้องการความช่วยเหลือ อย่างไรก็ตามในชีวิตประจำวันของเรา สถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการฟังมักจะเป็นการสื่อสารแบบทางเดียว คือผู้ฟังไม่มีโอกาสที่จะโต้ตอบในสิ่งที่ผู้พูดพูด และผู้ฟังอาจอยู่ห่างไกลจากตัวผู้พูด เช่น ฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์

โทนี ลินช์ (Tony Lynch, 1997: 22) กล่าวถึงรูปแบบของการฟังไว้ว่า ประกอบด้วย การฟังคำบรรยาย ดูภาพยนตร์ หรือฟังวิทยุ ถือว่าเป็นการฟังแบบทางเดียว (one - way listening) ส่วนการฟังแบบมีปฏิสัมพันธ์เช่น การสนทนาแบบเผชิญหน้ากัน ถือว่าเป็นการฟังแบบ 2 ทาง (two - way

listening) การฟังทั้งสองแบบนี้เป็นทักษะที่ใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน และยังทำให้เกิดความรู้และการปรับปรุงทักษะในการเรียนรู้ภาษาที่ 2 อีกด้วย

สรุปได้ว่าประเภทของการฟังที่แบ่งตามวัตถุประสงค์มีดังนี้คือ การฟังเพื่อบันเทิง การฟังเพื่อเข้าใจ การฟังเพื่อประเมิน การฟังเพื่อจำ การฟังเพื่อรับฟังข้อมูลข่าวสาร และการฟังโดยใส่อารมณ์ความรู้สึกลงไป นอกจากนี้ประเภทของการฟังยังแบ่งออกเป็นดังนี้คือ การฟังแบบทางเดียว เช่นการฟังคำบรรยาย ดูภาพยนตร์ หรือการฟังวิทยุ มีลักษณะคือผู้ฟังไม่ได้โต้ตอบกับผู้พูด และไม่มีโอกาสที่จะขอความช่วยเหลือจากผู้พูด และการฟังแบบสองทาง เช่น การฟังแบบเผชิญหน้ากัน มีลักษณะคือผู้ฟังได้โต้ตอบกับผู้พูด และมีโอกาสที่จะขอความช่วยเหลือจากผู้พูดเมื่อต้องการ

ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ

ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ หมายถึงความสามารถของผู้ฟังในการเข้าใจคำ ข้อความที่ได้ฟัง สามารถสรุปใจความสำคัญของเรื่องที่ฟัง โดยใช้ความรู้ทางด้านภาษาและความรู้เดิม เพื่อให้เกิดความเข้าใจในเรื่องที่ฟัง ได้มีนักการศึกษาหลายท่านกล่าวถึงความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษไว้ดังนี้

กิลเลียน บราวน์ และ จอร์จ ยูล (Gillian Brown and George Yule, 1988: 58) ได้กล่าวถึงความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษว่า ในการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศนั้น ความสามารถในการฟังหมายถึง การที่ผู้ฟังสามารถเลือกข้อความที่ได้ฟังเติมลงในช่องข้อความที่หายไปหรือข้อความที่เลือกจากตัวเลือกที่ให้มา และเข้าใจความหมายของคำศัพท์ที่อยู่ในข้อความที่ได้ฟัง นอกจากนี้ผู้ฟังจะต้องเข้าใจการสัมพันธ์ความในประโยค เช่นต้องเข้าใจคำว่า He หมายถึงใครในประโยค และสามารถสรุปอ้างอิงเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังได้

นอกจากนี้ บราวน์ และ ยูล ยังกล่าวอีกว่า การที่ผู้ฟังจะเข้าใจในเรื่องที่ฟังนั้น ผู้ฟังต้องใช้ความรู้ทางด้านภาษาและความเข้าใจในบริบท เพื่อตีความสิ่งที่ได้ฟัง และขณะที่ผู้ฟังเชื่อมโยงสิ่งที่ได้ฟังมาก่อนกับข้อความที่กำลังจะตามมาเข้าด้วยกัน การใช้ความรู้ทั้งในด้านภาษา บริบทในการฟัง และการเชื่อมโยงข้อความดังกล่าวจะทำให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจสิ่งที่ผู้พูดพูดออกมา และช่วยให้ผู้ฟังสามารถทำนายในสิ่งที่ผู้พูดตั้งใจจะกล่าวด้วย

การที่ผู้ฟังจะมีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษได้นั้น จะต้องอาศัยองค์ประกอบต่างๆ ที่จะทำให้ผู้ฟังเกิดความสามารถในการฟัง ได้มีนักการศึกษาหลายท่านที่ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่จะก่อให้เกิดความสามารถในการฟังดังนี้

ดักลาส แมคคีทิง (Douglas McKeating, 1985: 59-63) ได้กล่าวถึงความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษว่า องค์ประกอบที่ทำให้ผู้ฟังเกิดความสามารภในการฟังภาษาอังกฤษมีดังนี้

1. การรับรู้ (perception) หมายถึงการที่ผู้ฟังสามารถแยกแยะความแตกต่างระหว่างเสียง หรือตัวอักษร และรูปลักษณะของคำออกจากกันได้

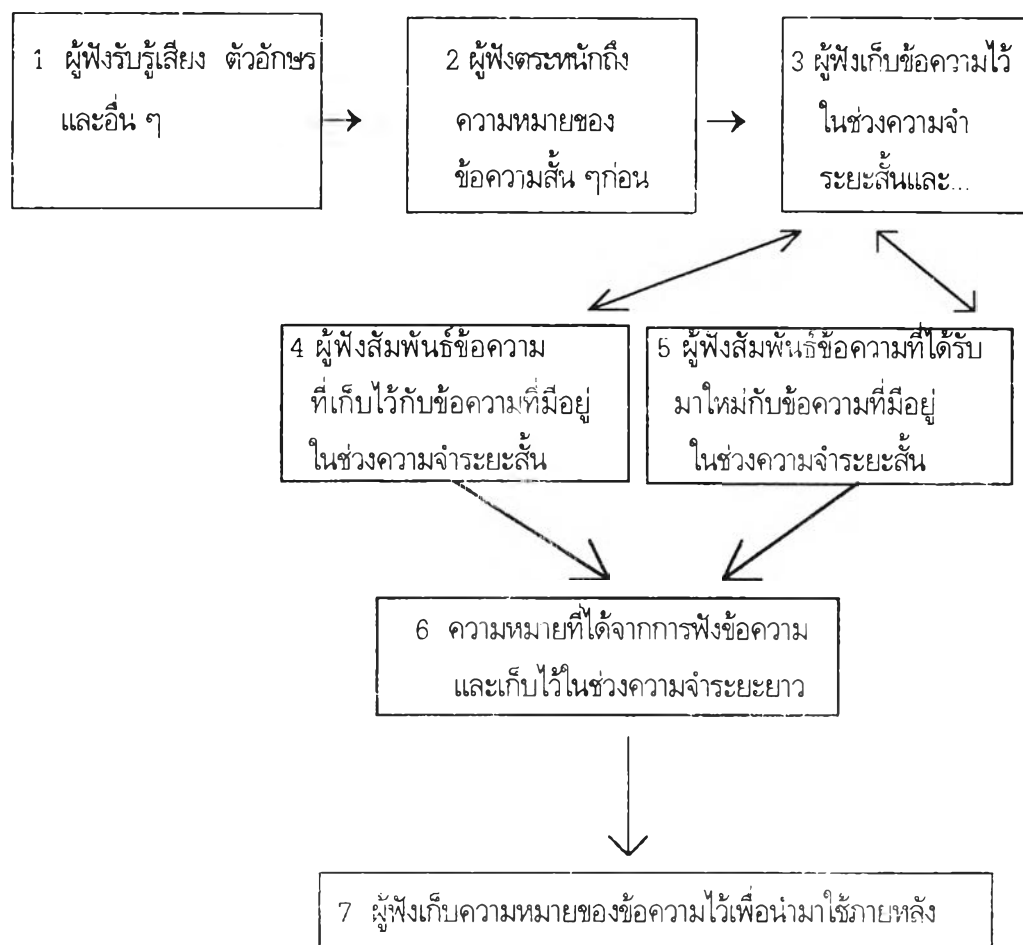
2. การตีความจากสิ่งที่ได้ฟัง (decoding)

การที่ผู้ฟังจะเข้าใจข้อความสั้น ๆ ที่ได้ยินนั้นจะต้องประกอบด้วยกระบวนการต่อไปนี้

- 2.1 การรับรู้ความหมาย และเข้าใจสิ่งที่ได้รับฟัง
- 2.2 การเก็บสิ่งที่ได้ฟังไว้ในช่วงความจำระยะสั้นนานพอเท่าที่จะเป็นไปได้
- 2.3 สัมพันธ์สิ่งที่ได้ฟังกับสิ่งที่เคยรู้มาก่อน

หลังจากกระบวนการเหล่านี้ ข้อความจะถูกเก็บไว้ในช่วงความจำระยะยาว เพื่อนำกลับมาใช้อีกได้ เมื่อผู้ฟังต้องการ

จากคำกล่าวข้างต้น สามารถสรุปเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

แผนภูมิที่ 1. องค์ประกอบที่ทำให้ผู้ฟังเกิดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของ ดักลาส แมคคีย์ที่ตั้ง

ตามขั้นตอนที่ 1 ถึง 6 เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว ซึ่งถือว่าอยู่ภายในช่วงความจำระยะสั้นและเกิดขึ้นในเวลาสั้นมาก

ขั้นตอนที่ 2, 3, 4 และ 5 ในแผนภูมิไม่ได้เกี่ยวข้องเพียงแต่การรับรู้ความหมายของคำศัพท์เท่านั้น แต่ยังเกี่ยวกับการรับรู้ความสัมพันธ์ทางด้านไวยากรณ์ซึ่งส่งผ่านออกมาเป็นลำดับคำ ตัวบ่งชี้ในเรื่องของกาล และโครงสร้างของคำที่มีหน้าที่ต่าง ๆ

ผู้ฟังจะต้องรับรู้ถึงความสัมพันธ์ระหว่างชนิดของคำแทนต่าง ๆ และคำอ้างอิง ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดคือคำสรรพนาม สรรพนามที่ชี้เฉพาะ เช่น 'this' มักจะอ้างอิงถึงข้อความทั้งหมด หรือโมเมนต์ที่ได้เคย

กล่าวถึงมาก่อนหน้านั้น (นั่นหมายถึงว่าเราควรจะให้นักเรียนได้ฝึกฝนในเรื่อง 'this') สำหรับกริยาช่วย มักจะมีการใช้บ่อยเพื่ออ้างอิงถึงข้อความที่ค่อนข้างยาว

ตัวอย่าง Sam promised to give me a lift down to Brighton at the weekend but last night he rang up to say he **can't now**.

3. การทำนาย และการคัดเลือก (prediction and selection)

ถึงแม้ว่ากระบวนการดังกล่าวดูซับซ้อน ผู้ฟังสามารถทำให้ง่ายขึ้นโดยใช้ความสามารถที่จะทำนายว่าข้อความต่อไปคืออะไร และสามารถที่จะคัดเลือกข้อความไหนควรให้สนใจให้มากและข้อความไหนไม่ควรสนใจ

การทำนาย และการคัดเลือกนั้นอาจเป็นการซ้ำคำ (redundancy) เมื่อผู้ฟังพูดกับบุคคลใด อาจจะมีบางสิ่งที่คุณฟังพลาดในบางข้อความ เช่น อาจเกิดจากความเหนื่อยล้า (fatigue) เสียงรบกวน (noise) สภาวะภายในตัวผู้ฟัง (distraction) ภาษาป้องกันข้อความที่หายไปโดยให้ข้อมูลเกินความจำเป็นเพื่อการสื่อสารและการรับรู้ที่สมบูรณ์ การเตรียมการในลักษณะนี้เรียกว่า 'redundancy' ดังนั้นในสภาพการณ์ที่มีการรบกวนทางด้านเสียง และอื่น ๆ ข้อมูลที่ซ้ำ (redundant information) เป็นสิ่งที่สำคัญในการป้องกันข้อความ ในการใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน คำว่า (redundant) หมายถึง (unnecessary) แต่ในทางวิทยาศาสตร์ คำว่า 'necessary' หมายถึงผู้คุ้มกันในการสื่อสาร (a safeguard for communication)

ตัวอย่าง สมมติผู้พูดกล่าวว่า

She put on **her** gloves to keep **her**self warm.

ผู้ฟังที่มีความสามารถอาจจะพลาดคำในช่องสี่เหลี่ยม 1 หรือ 2 หรือ 3 แต่ก็ยังคงเข้าใจ คำในช่องเหล่านี้เรียกว่า redundant นั่นก็เป็นเหตุผลว่าทำไมคนเราสามารถเข้าใจข้อความในโทรเลข ข้อความที่ผู้ประกาศตัดทิ้ง หรือข้อความที่พูดผิดทางโทรศัพท์ และข้อความที่เขียนด้วยลายมือที่อ่านยาก บางคนสามารถอ่านหนังสือและฟังวิทยุในเวลาเดียวกันและยังสามารถจับใจความสำคัญที่จากการฟังและอ่านผ่านทั้งสองสื่อได้

ผู้ฟังสามารถทำนายคำที่มีความหมายเฉพาะได้อย่างถูกต้อง ตัวอย่างเช่น ในประเทศอังกฤษจะมีข้อสงสัยน้อยมากเกี่ยวกับคำที่ขาดหายไปต่อไปนี้

As we hadn't eaten all day we were really

Fortunately the chip shop was still open so we bought two big bags of fish.....

ถ้าผู้ฟังรู้ว่าจะมีสิ่งที่เกิดขึ้นกับตน ผู้ฟังจะรู้โดยสัญชาตญาณและเข้าใจคำพูดก่อนที่จะได้ยินความสามารถที่จะทำนายสิ่งที่ได้ฟังนี้เป็นสิ่งที่ประมาณค่าไม่ได้

ผู้ฟังยังสามารถที่จะทำนายได้ว่า คำหรือประโยคที่ตามมาควรจะเป็นอะไร เช่น คำและวลีต่าง ๆ ที่ใช้เชื่อมประโยคทำให้ผู้ฟังทำนายได้ว่า สิ่งที่คุณฟังจะได้ยินต่อไปจะเป็นสิ่งใด คำเชื่อมเหล่านี้อาจจะเป็นคำแสดงสาเหตุ (because) คำแสดงความขัดแย้ง (but, never) คำแสดงผลลัพธ์ (so, therefore) คำแสดงการให้ข้อมูลเพิ่มเติม (in other words, that is to say) หรือ คำแสดงการยกตัวอย่าง (for instance)

คำว่า 'similarly' 'secondly' 'finally' บอกผู้ฟังว่าประโยคต่อไปจะเป็นมโนทัศน์ใหม่ เช่น I'd like to make three points.....? หรือ ประโยคที่ว่า 'There are four stages in the process' ซึ่งจะทำให้ผู้ฟังทราบเกี่ยวกับมโนทัศน์ของสิ่งที่เราคาดไว้ก่อน

การที่ผู้ฟังสังเกตเสียงสูง - ต่ำ และการเน้นคำในคำพูดต่อไปนี้ ทำให้ผู้ฟังมีตัวแนะเพิ่มขึ้น

ถ้าผู้ฟังได้ยิน 'I'd like to help you.....!' ?

โดยที่ผู้ฟังจะรู้ก่อนโดยไม่ต้องคอยคำว่า "but" หรือ คำขอโทษที่ตามมา

การคัดเลือกเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ เป็นผลมาจากความสามารถในการทำนาย ผู้ฟังสามารถหยุดฟังชั่วขณะ ถ้าผู้ฟังแน่ใจและรู้ว่าอะไรคือสิ่งที่จะได้ยินต่อไป แต่ผู้ฟังที่มีความสามารถจะไม่หยุดโดยตลอด เพราะพวกเขาเรียนรู้ว่าการคาดคะเนของเขอาจผิดพลาดในบางครั้ง สิ่งที่ไม่คาดคิดอาจเกิดขึ้นได้ และผู้ฟังควรที่จะต้องเตรียมพร้อมที่จะดัดแปลงปรับปรุงการทำนายของตนในเรื่องที่ได้ยิน

ตัวอย่าง

A: I'm just going down to the pub for a quick.....

B: Pint?

A: No, a quick word with a landlord.

ผู้ฟังยังสามารถที่จะเลือกฟังได้ตามใจชอบ ถ้ามีวัตถุประสงค์เฉพาะในใจ และสนใจเพียงข้อความที่เป็นหัวข้อเฉพาะ สามารถที่จะตัดข้อความที่ไม่จำเป็นออก

เมื่อผู้ฟังเข้าใจข้อความในช่วงความจำ (MT) ของตน ความสามารถในการเลือกและการทำนายนี้ทำให้ผู้ฟังเข้าใจสิ่งที่ได้ฟังมากขึ้น โดยละทิ้งสิ่งที่ได้ยินบางอย่าง และทำนายล่วงหน้าเกี่ยวกับข้อความอื่น

ช่วยลดความตึงเครียดในช่วงความจำระยะสั้น มีข้อความที่จะต้องทำความเข้าใจน้อยลง และใช้เวลาน้อยในการทำความเข้าใจ

✓ แอน แอนเดอร์สัน และโทนี ลินช์ (Anne Anderson and Tony Lynch, 1988 quoted in David Nunan, 1990: 23) ได้กล่าวถึงความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษว่า การที่ผู้ฟังจะเข้าใจข้อความที่ได้ฟังนั้นจะต้องมีทักษะดังนี้

1. จำแนกเสียงที่ได้ฟังออกจากเสียงแวดล้อมได้ ✓
2. รวมหน่วยเสียงให้เป็นค ✓
3. เข้าใจโครงสร้างของคำพูด ✓
4. (ถ้าเป็นการฟังแบบปฏิสัมพันธ์) ผู้ฟังจะต้องให้คำตอบได้อย่างเหมาะสม

นอกจากทักษะเหล่านี้แล้วผู้ฟังต้องมีความรู้ และทักษะที่ไม่เกี่ยวข้องกับความรู้ทางด้านภาษานั้นคือจะต้องมีความรู้ทางด้านสังคม วัฒนธรรม และมีความรู้พื้นฐานที่เหมาะสมกับสิ่งที่ฟังด้วย

แจ๊ค ซี ริชาร์ดส (Jack C. Richards, 1990: 50-51) ได้กล่าวถึงความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษไว้ว่า การสื่อสารมีทั้งการให้และการรับข้อมูล และการมีปฏิสัมพันธ์ตามมารยาททางสังคมเพื่อให้เกิดความเข้าใจในการฟัง ความสามารถในการฟังเริ่มจากการที่ผู้ฟังสามารถพิจารณาหน่วยย่อยของสารและสามารถนำความรู้ด้านภาษาและประสบการณ์มาใช้ ในการพิจารณาหน่วยย่อยของภาษาพูดนั้น ผู้ฟังควรมีความสามารถในการฟังหน่วยย่อยดังนี้

1. การฟังอย่างคร่าวๆ เพื่อจับคำศัพท์ที่รู้ความหมาย
2. การแบ่งกระแสเสียงที่ต่อเนื่องกันออกเป็นคำๆ ได้ เช่น ฟังออกว่าเสียงที่ต่อเนื่องกันว่า 'abookofmine' ประกอบด้วยคำ 4 คำ
3. การใช้ตัวแนะทางเสียงเพื่อหาจุดเน้นของสาร
4. การใช้ตัวชี้แนะทางไวยากรณ์เพื่อเรียบเรียงเสียงออกเป็นหน่วยของสารที่ได้ความหมาย เช่น ระบุว่าข้อความ 'the book which I lent you' แยกเป็น {the book} และ {which I lent you} ไม่ใช่แยกเป็น {the book which} กับ {I lent you}

สำหรับการนำความรู้และประสบการณ์มาใช้ในการฟังนั้น แจ๊ค ซี ริชาร์ดส สรุปว่า ผู้ฟังควรมีความสามารถในการฟังโดยใช้ความรู้และประสบการณ์มาช่วยให้เกิดความเข้าใจดังนี้คือ

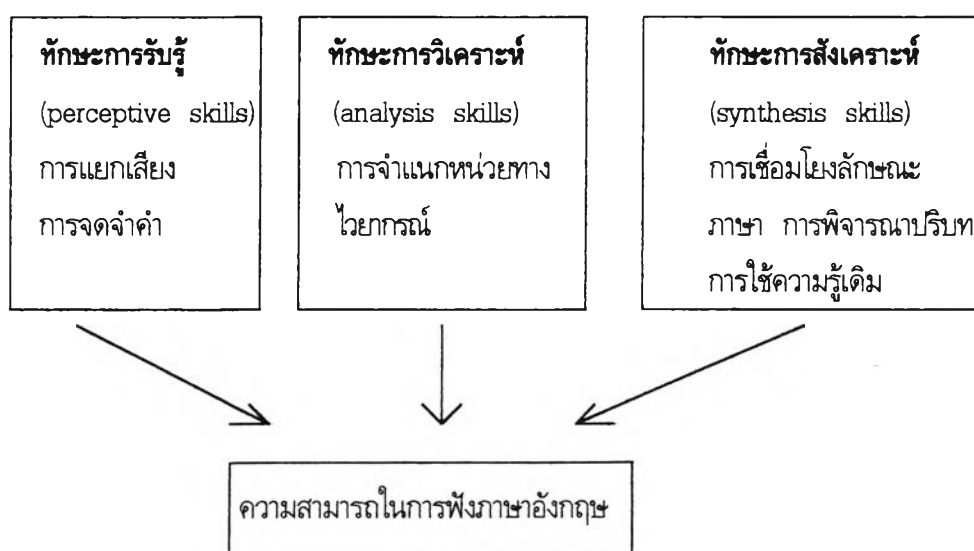
1. ความสามารถที่จะกำหนดได้ว่า สารที่ได้รับเป็นส่วนหนึ่งของเหตุการณ์ใด เช่นเป็นการเล่านิทาน การพูดตลก การพูดเล่น การสวดมนต์ การบ่น เป็นต้น
2. ความสามารถในการจำแนกประเภทสถานที่ บุคคลหรือสิ่งของที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่ฟัง
3. ความสามารถในการระบุถึงสาเหตุและผลลัพธ์ของเรื่องที่ฟัง

4. ความสามารถในการคาดหมายเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้น
5. ความสามารถในการตีความหัวเรื่อง
6. ความสามารถในการตีความเกี่ยวกับลำดับเหตุการณ์ที่เกิดก่อนหลัง
7. ความสามารถในการตีความถึงรายละเอียดหรือข้อมูลที่ขาดหายไป

✓ ไมเคิล รอสท์ (Michael Rost, 1991: 3-4) ได้กล่าวถึงความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษว่า ผู้ฟังต้องมีความสามารถในการใช้ทักษะต่าง ๆ ดังนี้

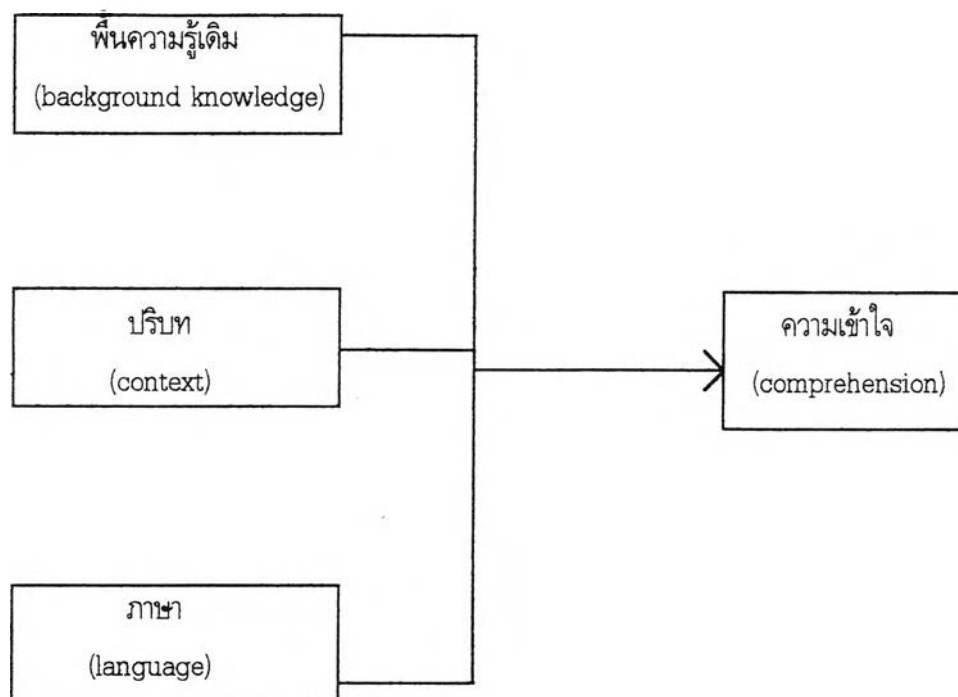
1. ทักษะการรับรู้ (perception skills) คือ ความสามารถในการจำแนกเสียงต่าง ๆ ได้ และสามารถจดจำคำที่ฟังได้
2. ทักษะการวิเคราะห์ (analysis skills) คือ ความสามารถในการจำแนกหน่วยทางไวยากรณ์ได้ และสามารถจำแนกหน่วยทางภาษาที่ควรนำไปใช้ได้
3. ทักษะการสังเคราะห์ (synthesis skills) คือ ความสามารถในการเชื่อมโยงตัวชี้แนะด้านภาษากับส่วนอื่น ๆ ได้ และสามารถนำความรู้เดิมมาใช้ประกอบเพื่อให้เกิดความเข้าใจในการฟังได้อย่างเหมาะสม

ทักษะทั้ง 3 ที่กล่าวมานี้มีความสัมพันธ์กัน โดยแต่ละทักษะมีผลต่อความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษดังที่ไมเคิล รอสท์ ได้แสดงเป็นแผนภูมิดังนี้

แผนภูมิที่ 2. ทักษะที่มีผลต่อความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของ ไมเคิล รอสท์

โทนี ลินช์ (Tony Lynch, 1996: 20-21) ได้สรุปถึงความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบที่ก่อให้เกิดความสามารถในการฟัง ดังแผนภูมิดังนี้

แผนภูมิที่ 3. องค์ประกอบที่ก่อให้เกิดความสามารถในการฟัง ของ โทนี ลินช์

(ปรับจากแผนภูมิของ Anne Anderson and Tony Lynch, 1988: 13)

จากส่วนบนของแผนภูมิ พื้นความรู้เดิม (background knowledge) จะครอบคลุมข้อมูลที่กว้างและเป็นประสบการณ์ที่เกี่ยวกับความทรงจำ เช่นความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับข้อเท็จจริงทางวิทยาศาสตร์ เหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ ซึ่งเป็นได้ทั้งความเชื่อและธรรมเนียมทางวัฒนธรรม เช่นความรู้ด้านท้องถิ่นเกี่ยวกับถิ่นที่อยู่อาศัย ประสบการณ์ของแต่ละคนในสังคมที่อาศัยอยู่ และการดำเนินชีวิตส่วนตัว จากส่วนล่างของแผนภูมิเป็นความรู้เกี่ยวกับภาษา ซึ่งผู้ฟังสามารถสะสมได้อย่างไม่เป็นทางการเพราะเป็นภาษาแม่ของตน หรือเรียนรู้โดยผ่านการสอนในโรงเรียนในกรณีที่เป็นภาษาต่างประเทศ

สิ่งที่เชื่อมโยงพื้นความรู้เดิม และภาษาก็คือ บริบท (ข้อความแวดล้อม) ในขณะที่ผู้ฟังได้ยินข้อความ บริบทเป็นกระบวนการที่มีอิทธิพลที่จะก่อให้เกิดความเข้าใจในการฟัง และช่วยให้ความหมายของคำแฉลบ เช่น "iron" คำ ๆ นี้มีหลายความหมายในพจนานุกรม บริบทเป็นสิ่งที่ผู้ฟังอาจต้องตระหนักถึงมากขึ้นเมื่อความหมายไม่ปรากฏในข้อความ

กระบวนการจากล่างสู่บน (bottom-up) และกระบวนการจากบนสู่ล่าง (top-down)

รูปแบบที่เป็นพื้นฐานที่สุดของกระบวนการจากล่างสู่บนคือ ผู้ฟังจะต้องตระหนักถึงหน่วยของข้อมูล ที่เล็กที่สุดที่มีในข้อความ (เสียง หรือตัวอักษร) เป็นประการแรก จากนั้นจึงเชื่อมโยงเป็นคำ ไปสู่วลี อนุประโยค และอื่น ๆ จนกระทั่งสามารถถอดความหมายของข้อความทั้งหมดได้

ในบางสถานการณ์ ผู้ฟังจะคุ้นเคยกับหัวเรื่องหรือผู้พูด ดังนั้นผู้ฟังจึงสามารถที่กักเอาได้มากมาย ว่าผู้พูดพูดอะไร โดยไม่จำเป็นต้องเอาใจใส่มากมายกับการความรู้ทางภาษา กระบวนการนี้เรียกว่า กระบวนการจากบนสู่ล่าง (top-down processing) หมายถึงความเข้าใจถูกขับเคลื่อนโดยการคาดคะเนของผู้ ฟังโดยยึดพื้นความรู้เดิม กระบวนการจากบนสู่ล่างทำให้ผู้ฟังได้ยึดความเข้าใจของตนกับสิ่งที่คิดว่า เป็น ความรู้ที่สอดคล้องกับหัวเรื่องหรือผู้พูด เป็นต้น บริบทจะให้แนวทางเพิ่มเติมในส่วนที่ผู้พูดอาจต้องการ ที่จะบอกผู้ฟัง และความรู้ทางด้านภาษาศาสตร์อาจจะไม่สำคัญเท่าไร

จากคำกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษหมายถึงการที่ผู้ฟังเข้าใจคำ ข้อความ สรุปใจความสำคัญของเรื่องที่ฟัง เข้าใจการสัมพันธ์ความในประโยค และสามารถสรุปอ้างอิงเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังได้โดยอาศัยความรู้ทางด้านภาษา บริบทต่างๆ ตลอดจนพื้นความรู้เดิมที่มีอยู่เพื่อช่วยในการตี ความข้อความที่ได้ฟัง และการที่ผู้ฟังจะมีความสามารถในการฟังนั้น ผู้ฟังต้องอาศัยองค์ประกอบต่างๆ เช่น การรับรู้ คือสามารถแยกแยะความแตกต่างระหว่างเสียง ตัวอักษร และรูปลักษณ์ของคำออกจากกันได้ การตีความสิ่งที่ได้ฟัง การทำนายสิ่งที่ได้ฟังต่อไปและการเลือกฟังเฉพาะข้อความที่จำเป็น นั่นก็คือผู้ฟังจะ ต้องใช้ทักษะการรับรู้ (perception skills) ทักษะการวิเคราะห์ (analysis skills) และทักษะการ สังเคราะห์ (synthesis skills) นั้นเอง

ปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ

การที่ผู้ฟังจะประสบผลสำเร็จในการรับฟังข้อมูล ข้อความ สารประเภทต่างๆนั้นมียปัจจัยหลายๆ อย่างที่เกี่ยวข้อง จากการที่ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถ ในการฟังภาษาอังกฤษ สรุปได้ว่าความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษประกอบด้วยปัจจัยหลัก 4 ด้าน คือ ปัจจัยด้านตัวผู้พูด ปัจจัยด้านตัวผู้ฟัง ปัจจัยด้านลักษณะของข้อความ ปัจจัยด้านสิ่งส่งเสริมให้เกิดความ สามารถในการฟัง ซึ่งผู้วิจัยจะนำเสนอในแต่ละหัวข้อดังนี้

1. ปัจจัยด้านตัวผู้พูด ผู้พูดมีส่วนสำคัญที่จะทำให้ผู้ฟังเข้าใจหรือไม่เข้าใจในสารที่ผู้พูดสื่อออกมา มีนักการศึกษาหลายท่านที่ได้กล่าวถึงปัจจัยด้านตัวผู้พูดที่มีผลต่อความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของผู้ ฟังดังนี้

กิลเลียน บราวน์ และจอร์จ ยูล (Gillian Brown and George Yule, 1983: 24 quoted in David Nunan, 1991: 15) กล่าวถึงปัจจัยด้านตัวผู้พูดที่มีผลต่อความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษว่า ประกอบด้วย การพูดเร็วหรือช้าของผู้พูด ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของ โรเจอร์ กริฟฟิทส์ (Roger Griffiths, 1991a: 356 quoted in Joan Rubin, 1994: 200) ที่ได้กล่าวว่า " อัตราความเร็วในการพูดมีผลต่อความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเป็นอย่างมาก ภาษาแต่ละภาษามีอัตราความเร็วในการพูดระดับปกติต่างกัน และอัตราความเร็วที่ใช้ในการศึกษาภาษาอังกฤษไม่สามารถเปรียบเทียบกับอัตราความเร็วปกติในภาษาอื่นได้ อัตราความเร็วของการพูดมีความสัมพันธ์กับความเข้าใจในการฟัง โดยที่ความเข้าใจในการฟังของผู้ฟังจะลดลง เมื่ออัตราความเร็วในการพูดเพิ่มขึ้น " และจากงานวิจัยของกริฟฟิทส์ (1990: 311-336) ได้สรุปว่าอัตราการพูดที่เร็วกว่า 200 คำต่อนาที หรือ 3.8 พยางค์ต่อวินาที จะทำให้ผู้ฟังที่มีความสามารถทางด้านการฟังอยู่ในระดับต่ำจะไม่เข้าใจในสิ่งที่ฟัง นอกจากนี้ สตีฟ เทาโรซา และ เดสมอนด์ อัลลิสัน (Steve Tauroza and Desmond Allison, 1990: quoted in Joan Rubin, 1994: 220) ได้ศึกษาเปรียบเทียบอัตราความเร็วของการพูดปกติของชาวอังกฤษ พบว่า อัตราความเร็วในการพูดกระจายเสียงทางวิทยุ และการสัมภาษณ์จะอยู่ระหว่าง 160-190 คำต่อนาที การสนทนาประมาณ 210 คำต่อนาที การบรรยายประมาณ 140 คำต่อนาที

บราวน์ และ ยูล ยังกล่าวอีกว่า สำเนียงการพูด (accent of speech) ก็มีผลต่อความเข้าใจในการฟังของผู้ฟัง และคาร์โรลีน ออทเมเยอร์ และโจเซฟ พี บอยล์ (Carolyn Ortmeier and Joseph P. Boyle, 1985: quoted in Steve Tauroza and Jasmine Luk, 1997: 54-59) กล่าวว่า " ผู้ฟังที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 จะมีความเข้าใจมากขึ้น เมื่อได้ฟังภาษาพูดที่มีสำเนียงเหมือนภาษาของตนเอง " ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ จอร์จ เค วิลคอกซ์ (George K. Wilcox, 1978: 118-127) ที่พบว่า การฟังภาษาอังกฤษที่เป็นสำเนียงท้องถิ่นหรือสำเนียงของตนเองจะเข้าใจมากกว่าการฟังภาษาที่ไม่ใช่สำเนียงของตนเอง

เค วัตสัน และ แอล สเมลท์เซอร์ (K. Watson and L. Smeltzer, 1984: quoted in Patricia Dunkel, 1991: 440) ได้กล่าวถึงปัจจัยทางด้านตัวผู้พูดที่มีผลต่อความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของผู้ฟังว่า ประกอบด้วย สภาวะทางจิตที่วุ่นของผู้พูด เช่น การพูดติดอ่าง (stuttering) ความประหม่า (nervous) หรือการมีท่าทางที่ไม่มั่นใจหรือไม่เข้าใจในเรื่องที่จะพูดอย่างเพียงพอ (incomprehensible gesture)

นอกจากนี้ โจเซฟ พี บอยล์ (Joseph P. Boyle, 1984: quoted in Patricia Dunkel, 1991: 431-457) ได้ให้ความเห็นว่า ปัจจัยที่มีผลต่อความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษที่เกี่ยวกับตัวผู้พูด

ประกอบด้วย ความสามารถทางการพูดของผู้พูดที่เป็นเจ้าของภาษา คุณภาพของระดับสำเนียงและความเร็วในการพูด ความมีชื่อเสียงและบุคลิกของผู้พูด

สรุปได้ว่าปัจจัยด้านตัวผู้พูดที่มีผลต่อความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของผู้ฟัง ประกอบด้วย อัตราความเร็วในการพูด สำเนียงของผู้พูด สภาวะทางจิตที่วุ่นของผู้พูด การมีท่าทางที่ไม่มั่นใจหรือไม่เข้าใจในเรื่องที่จะพูดอย่างเพียงพอ ความสามารถทางการพูดของผู้พูด ความมีชื่อเสียงและบุคลิกของผู้พูด

2. ปัจจัยด้านตัวผู้ฟัง ปัจจัยด้านตัวผู้ฟังถือว่ามีผลอย่างมากต่อการที่ผู้ฟังจะประสบผลสำเร็จในการรับฟังสาร มีนักการศึกษาหลายท่านกล่าวถึงปัจจัยด้านตัวผู้ฟังดังนี้

เค วัตสัน และ แอล สเมลท์เซอร์ (K. Watson and L. Smeltzer, 1984 quoted in Patricia Dunkel, 1991 431-457) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับปัจจัยด้านตัวผู้ฟังและได้สรุปถึงปัจจัยด้านตัวผู้ฟังที่มีผลต่อความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของผู้ฟังว่าประกอบด้วย

- 2.1. สภาวะภายในตัวผู้ฟัง (distraction) เช่น ความหิว การปวดศีรษะ การถูกรบกวนทางด้านอารมณ์
- 2.2. ความไม่สนใจในหัวข้อที่ได้ฟัง (personal disinterest in the topic of message)
- 2.3. ความไม่ตั้งใจในการฟัง (inattentiveness) เช่นการฝันกลางวัน
- 2.4. อารมณ์ตอบสนองทางด้านบวก และ ลบของผู้ฟังที่มีต่อผู้พูด หัวข้อ หรือโอกาสที่ผู้พูดพูด (positive and/or negative emotional responses toward the speaker topic, or occasion)
- 2.5. การพูดอ้อมค้อม (detouring)
- 2.6. การด่วนสรุปในเรื่องที่ผู้พูดกำลังจะพูดโดยที่ผู้พูดพูดยังไม่ทันจบ (jumping to conclusions about what a person is going to say before it is said)
- 2.7. การมีปฏิกิริยามากเกินไปต่อภาษาของผู้พูด (over-reacting to the language of the speaker)
- 2.8. การมีปฏิกิริยามากเกินไปต่อข้อความที่ผู้พูดพูด (over-reacting to the message of the speaker) เช่น มีปฏิกิริยากับความหมายของข้อความที่เกี่ยวกับการเมือง
- 2.9. การโต้แย้งก่อนที่ผู้พูดจะพูดจบ (developing a counter argument before the speaker is finished)
- 2.10. การคิดว่าตนเองพูดดีกว่า (rehearsing a response)

โรบิน ซี สการ์เซลลา และ รีเบคคา แอล ออกซฟอร์ด (Robin C. Scarcella and Rebecca L. Oxford, 1992: 138-152) ได้กล่าวถึงปัจจัยด้านตัวผู้ฟังสอดคล้องกับของ วัตสัน และสมลท์เซอร์ ว่า ปัจจัยดังกล่าวประกอบด้วย ความคาดหวังในตัวเอง อารมณ์ ความรู้สึก ทักษะคิด ความเชื่อ และแรงจูงใจ ในบรรดาปัจจัยเหล่านี้ ผู้เรียนภาษาในห้องเรียนจะมาเรียงด้วยทัศนคติในทางลบต่อการฟัง นั่นคือการมีความคาดหวังในตนเองต่ำทางด้านการฟังซึ่งมีสาเหตุมาจากการถูกตำหนิจากที่บ้าน เช่นอาจเคยได้ยินคำกล่าวที่ว่า "ทำไมเธอไม่ฟังฉัน หรือ ทำไมเธอไม่สนใจบ้าง" ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนกลายเป็นคนที่เครียด และไม่มีความสุขกับการฟังเพราะมีมโนทัศน์ที่ไม่ดีเกี่ยวกับการฟัง ผู้ฟังจะกลายเป็นคนที่ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง จนกระทั่งไม่มั่นใจที่จะฟังภาษาใดๆ

โจเซฟ พี บอยล์ (Joseph P Boyle, 1984: 442 quoted in Patricia Dunkel, 1991: 431-457) กล่าวถึงปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของผู้ฟังว่า ประกอบด้วย ความเข้าใจ และการเรียนรู้อย่างรวดเร็วของผู้ฟัง (intelligence) ความจำ (memory) เพศ (gender) แรงจูงใจ (motivation) และพื้นความรู้เดิม (background knowledge)

สำหรับปัจจัยทางด้านเพศนั้น แอน แอนเดอร์สัน และ โทนี ลินช์ (Ann Anderson and Tony Lynch, 1988: 35) ได้กล่าวถึงปัจจัยดังกล่าวว่า เพศชายและเพศหญิงมีรูปแบบการสื่อสารที่แตกต่างกัน และรูปแบบเหล่านี้จะต้องใช้วิธีการฟังที่แตกต่างกัน เพศชายมักต้องการฟังเพื่อรับรู้ข้อมูล และข้อเท็จจริง ในขณะที่เพศหญิงมักต้องการฟังในสิ่งที่ตนเองสนใจหรือตรงกับความรู้สึกของตนเอง

เอส เจ ซามูเอลส์ (S. J. Samuels, 1984: 439 quoted in Patricia Dunkel, 1991: 431-457) ได้กล่าวถึงปัจจัยด้านตัวผู้ฟังที่มีผลต่อความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของผู้ฟังว่า ประกอบด้วย

1. การมีความเข้าใจและเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็ว (intelligence) คือผู้ฟังมีการเรียนรู้อย่างรวดเร็วที่จะเข้าใจข้อความที่ฟังหรือไม่
2. การมีทักษะทางด้านภาษา (language facility) คือ ผู้ฟังมีความสามารถที่จะแบ่งคำพูดที่เป็นประโยคออกเป็นหน่วยของคำ (morpheme) และหน่วยทางด้านโครงสร้าง ไวยากรณ์ของประโยคหรือไม่ และผู้ฟังมีความรู้ในเรื่องศัพท์เพียงพอหรือไม่ ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ แอน แอนเดอร์สัน และ โทนี ลินช์ (Ann Anderson and Tony Lynch, 1993: 5-6) ที่กล่าวถึงปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในการฟังของผู้ฟังที่เกี่ยวข้องกับตัวผู้ฟังว่า ผู้ฟังที่ไม่มีความรู้ในเรื่อง โครงสร้าง ไวยากรณ์ และคำศัพท์ภาษาต่างประเทศจะมีปัญหาในการเข้าใจข้อความที่ได้ฟัง

แพทริเซีย ดันเคล (Patricia Dunkel, 1991: 431-457) กล่าวถึง การศึกษาของผู้วิจัยทางการฟังภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองว่า มีนักวิจัยหลายท่านได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในการฟัง

ภาษาที่ 2 เช่น คลอส แฟร์ช และ กาเบรียลี คาสเปอร์ (Claus Faerch and Gabriele Kasper, 1980: 51-70) ซึ่งได้ศึกษาปัจจัยภายในตัวผู้ฟังภาษาที่สอง เช่นปัจจัยทางด้านจิตวิทยาและสังคมวิทยา และธรรมชาติของประสบการณ์ที่มีผลต่อความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษที่เป็นภาษาที่สอง ซึ่งประกอบด้วย

1. ความรู้ทางด้านภาษาศาสตร์ในภาษาที่สอง (knowledge of the L2 linguistic code)
2. ระดับความสามารถทางด้านวัฒนธรรมสังคม (degree of sociocultural competence) เช่น ความคุ้นเคยกับเนื้อหาวัฒนธรรมสังคมที่ผู้พูดพูด

3. ความสามารถทางการใช้กลวิธี (strategic competence) เช่นความสามารถของผู้ฟังที่จะเดาความหมายของคำที่ไม่คุ้นเคย และความสามารถที่จะใช้กลวิธีที่เป็นคำพูดและไม่ใช้คำพูดในการทำ ความเข้าใจข้อความโดยใช้ความรู้ทางด้านภาษา

สำหรับความสามารถในการใช้กลวิธีของผู้ฟังนั้น จากงานวิจัยของรีเบคคา แอล ออกซฟอร์ด Rebecca L. Oxford (1990: 353-391) ที่ได้ศึกษาความสามารถในการใช้กลวิธีของผู้ฟัง ออกซฟอร์ด สรุปว่ากลวิธีนี้ประกอบด้วย การใช้กลวิธีเหตุและผล (deductive reasoning strategy) และกลวิธีการทดแทน (compensation strategy) เช่นการคาดเดาความหมายในสิ่งที่ฟัง รวมทั้งการใช้กลวิธีเมตาคอกนิชัน (metacognition) และการใช้ความรู้ทั่วไปในการเดาความหมายของคำที่ไม่รู้ และการใช้ลักษณะเฉพาะทางด้านสังคม เช่นการถาม การบอกให้ย้ำในสิ่งที่ได้รับฟังเพื่อความกระจ่าง

แฟน ยาแก็ง (Fan Yagang, 1993: 16-19) ได้สรุปเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในการ ฟังที่เกี่ยวข้องกับตัวผู้ฟังว่าประกอบด้วยปัจจัยที่สำคัญดังนี้

1. ความสามารถในการใช้กลวิธีการคาดเดาความหมาย (prediction strategy)
2. ความรู้และความเข้าใจในด้านวัฒนธรรมทางสังคม (sociocultural knowledge)
3. ประสบการณ์เดิม (background knowledge)

แนวคิดของ ยกแก็ง เกี่ยวกับปัจจัยทางด้านความรู้ความเข้าใจในวัฒนธรรมทางสังคมดังกล่าวข้างต้นสอดคล้องกับแนวคิดของ แอน แอนเดอร์สัน และ โทนี ลินช์ (Anne Anderson and Tony Lynch, 1988: 35) ที่ได้กล่าวถึงปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของผู้ฟังว่า ปัญหาที่ทำให้ผู้ฟังไม่เข้าใจในสิ่งที่ฟังนั้นเกิดจาก การที่ผู้ฟังไม่มีความคุ้นเคยทางด้านวัฒนธรรม หรือไม่มีความรู้ทางด้านวัฒนธรรมของภาษานั้นๆ เพราะเมื่อเราเรียนภาษาต่างประเทศ ภาษาเป็นสื่อที่ผู้คนในชุมชนใช้สื่อสารกัน เพื่อแสดงออกทางด้านข้อเท็จจริง มโนทัศน์ ความเชื่อ กฎระเบียบ และอื่นๆ นั่นก็คือการแสดงออกทางด้านวัฒนธรรมของแต่ละภาษา ฉะนั้นถ้าผู้ฟังไม่มีความรู้ทางด้านวัฒนธรรมของภาษานั้นๆ จะเป็นอุปสรรคต่อความเข้าใจในการฟัง

สรุปได้ว่าปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษด้านตัวผู้ฟังนั้นประกอบด้วย สภาวะภายในตัวผู้ฟัง ความไม่พอใจในหัวข้อที่ได้ฟัง ความไม่ตั้งใจในการฟัง อารมณ์ตอบสนองทางด้านบวก และด้านลบของผู้ฟังที่มีต่อผู้พูด หัวข้อ หรือโอกาสที่ผู้พูดพูด การพูดอ้อมค้อม การด่วนสรุปในเรื่องที่ผู้พูดกำลังจะพูดโดยที่ผู้พูดพูดยังไม่ทันจบ การมีปฏิริยามากเกินไปต่อภาษาของผู้พูด การมีปฏิริยามากเกินไปต่อข้อความที่ผู้พูดพูด การโต้แย้งก่อนที่ผู้พูดจะพูดจบ การคิดว่าตนเองพูดดีกว่า การเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็ว การมีทักษะทางด้านภาษา ความจำ เพศ แรงจูงใจ และความสามารถในการใช้กลวิธีต่างๆในการทำความเข้าใจข้อความที่ฟัง ความสามารถในการใช้กลวิธีเพื่อคาดเดาความหมาย ความรู้ความเข้าใจทางด้านวัฒนธรรมสังคม และการมีพื้นความรู้เดิม

3. ปัจจัยด้านลักษณะข้อความ ลักษณะข้อความก็มีบทบาทต่อความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของผู้ฟังเพราะการฟังข้อความที่ต่างกันก็จะทำให้เกิดความสามารถในการฟังมากน้อยแตกต่างกันด้วย มีนักการศึกษาที่กล่าวถึงปัจจัยด้านลักษณะข้อความที่มีผลต่อความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษดังนี้

กิลเลียน บราวน์ และ จอร์จ ยูล (Gillian Brown and George Yule, 1983 quoted in David Nunan, 1991: 24) กล่าวว่า "ลักษณะของข้อความที่ได้ฟัง เช่นลักษณะทางด้านไวยากรณ์ คำศัพท์ โครงสร้างของข้อความมีผลต่อความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของผู้ฟัง และจากงานวิจัยของ ชุง ชิง เชียง และ แพทริเซีย ดันเคิล (Chung Shing Chiang and Patricia Dunkel, 1992: 351-357) ที่ได้ศึกษาผลของการปรับโครงสร้างของข้อความที่มีต่อความสามารถในการฟัง พบว่า ลักษณะการพูดซ้ำคำมีผลต่อการฟังระลึกเรื่องและการจำ การปรับภาษาพร้อมกับการลดอัตราความเร็วในการพูดมีผลต่อความสามารถในการฟัง การปรับภาษาโดยการซ้ำความ และทำประโยคให้ง่ายมีผลต่อความสามารถในการฟังไม่ต่างกัน การปรับภาษามีผลดีต่อความสามารถในการฟังของกลุ่มที่มีความสามารถสูงในระดับกลางมากกว่ากลุ่มที่มีความสามารถต่ำในระดับกลาง

แอน แอนเดอร์สัน และ โทนี ลินช์ (Anne Anderson and Tony Lynch, 1988: 47) กล่าวถึงปัจจัยที่เกี่ยวกับลักษณะของข้อความที่มีผลต่อความสามารถในการฟังว่าประกอบด้วย

1. การเรียบเรียงของข้อความ (information organization) ข้อความที่มีลักษณะเป็นเรื่องเล่า (narrative text) ที่มีการเรียงลำดับเหตุการณ์ก่อน-หลัง จะทำให้ผู้ฟังเข้าใจได้ดีกว่าข้อความที่ไม่ได้รับการเรียงลำดับ
2. ความคุ้นเคยในหัวเรื่องที่ฟัง (familiarity of topic) เมื่อผู้ฟังได้ฟังหัวเรื่องที่คุ้นเคย จะทำให้ผู้ฟังฟังได้ดีกว่าฟังหัวเรื่องที่ไม่คุ้นเคย
3. ความชัดเจนของข้อความ (explicitness of information) ซึ่งประกอบด้วย

3.1. ข้อความที่มีการซ้ำคำ (redundancy) จากข้อสรุปงานวิจัยของแอนเดอร์สัน และ ลินซ์ โดยมีกลุ่มตัวอย่างเป็นผู้เรียนภาษาที่สอง พบว่า ข้อความที่ปรับให้ง่าย มีค่าที่ผู้เรียนคุ้นเคย จะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจมากขึ้น อย่างไรก็ตามข้อความที่ถูกปรับโดยการซ้ำคำที่ผู้เรียนไม่เคยรู้ จะช่วยผู้เรียนภาษาที่สองที่มีความสามารถสูงเท่านั้น

3.2. ความเพียงพอของข้อความ (sufficiency of information) การให้ข้อความที่ยืดเยื้อเกินไปไม่มีผลต่อผู้เรียนภาษาที่สองที่เป็นผู้ใหญ่ แต่จะเป็นผลดีต่อผู้เรียนที่อายุน้อย

3.3. ข้อความอ้างอิง (referring expression) คือข้อความที่มีคำสรรพนามอ้างอิงถึงคนและสิ่งของ จากข้อสรุปงานวิจัยของ แอนเดอร์สัน และ ลินซ์ พบว่า ข้อความที่มีคำอ้างอิงหลากหลายจะทำให้ผู้เรียนมีปัญหาในการทำความเข้าใจข้อความที่ได้ฟัง

4. รูปแบบของข้อความ (type of input) ประกอบด้วย

4.1 ข้อความที่มีลักษณะบรรยาย เช่น ข้อความที่เกี่ยวกับการบรรยายสิ่งของ สาธิตวิธีทำ

4.2 ข้อความที่มีลักษณะการเล่าเรื่อง

4.3 ข้อความที่มีลักษณะการแสดงความคิดเห็น

นอกจากนี้ แอนเดอร์สัน และ ลินซ์ ยังได้กล่าวถึงข้อสรุปจากงานวิจัยของ Gillian Brown และ George Yule (1983a: 107) ที่พบว่า ข้อความที่มีลักษณะการบรรยายจะง่ายกว่าข้อความที่มีลักษณะการเล่าเรื่อง และข้อความที่มีลักษณะการแสดงความคิดเห็นจะยากที่สุด

สรุปได้ว่า ปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษด้านลักษณะข้อความประกอบด้วย ลักษณะทางด้านไวยากรณ์ คำศัพท์ และโครงสร้างของข้อความ การเรียบเรียงของข้อความ ความคุ้นเคยในหัวเรื่องที่ฟัง ความชัดเจนของข้อความ รูปแบบของข้อความ

4. ปัจจัยที่ส่งเสริมให้เกิดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ เป็นปัจจัยแวดล้อมภายนอกที่เอื้อต่อการเกิดความสามารถในการฟัง ปัจจัยที่ส่งเสริมให้เกิดความสามารถในการฟังนี้้นว่ามีความสำคัญมากต่อผู้ฟังเช่นกัน เพราะจะช่วยส่งเสริมให้ผู้ฟังประสบความสำเร็จในการฟังมากขึ้น

แกรี ที ฮันท์ (Gary T. Hunt, 1987: 22) กล่าวถึงปัจจัยที่ส่งเสริมให้เกิดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษว่าเป็นปัจจัยด้านสถานการณ์ในชีวิต (life situation) หมายถึงสภาพแวดล้อมทางกายภาพโดยรอบ เช่นการฟังผู้พูดพูดในห้องเรียนที่เงียบจะทำให้เข้าใจมากกว่าการฟังผู้พูดที่สนามบินซึ่งมีผู้คนพลุกพล่าน และปัจจัยที่เกี่ยวกับการมีอุปกรณ์การสอนที่เหมาะสม และการมีห้องเรียนภาษาซึ่งมีระบบเสียงที่มีคุณภาพ นอกจากนี้กลไกทางร่างกายที่เกี่ยวข้องกับการรับฟังคือ หู เป็นปัจจัยย่อยหนึ่งที่ส่งผลต่อ

กระบวนการฟัง ผู้เรียนบางคนในห้องเรียนที่มีปัญหาเกี่ยวกับหูจะมีปัญหาทางด้านการรับฟังข้อความ (Anne Anderson and Tony Lynch, 1988: 35)

สรุปได้ว่าปัจจัยที่ส่งเสริมให้เกิดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ ประกอบด้วย สถานการณ์ในชีวิต การมีอุปกรณ์การสอนที่เหมาะสม การมีห้องเรียนภาษาที่มีระบบเสียงที่มีคุณภาพ และกลไกทางร่างกายที่เกี่ยวข้องกับการรับฟัง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

จากการศึกษาค้นคว้า ผู้วิจัยสรุปงานวิจัยเป็น 2 ประเภทคือ งานวิจัยเกี่ยวกับทักษะการฟัง และงานวิจัยเกี่ยวกับพื้นฐานความรู้เดิมเกี่ยวกับเนื้อหาที่มีผลต่อความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ

งานวิจัยเกี่ยวกับทักษะการฟัง

จากการศึกษาของงานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องกับทักษะการฟัง ผู้วิจัยสรุปได้เป็น 3 กลุ่มคือ งานวิจัยเกี่ยวกับการวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรและผลของตัวแปรที่มีต่อความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ และงานวิจัยเกี่ยวกับการเปรียบเทียบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนโดยการใช้วิธีสอนต่าง ๆ โดยการใช้แบบสอบวัดความสามารถ และโดยการใช้ตัวบ่อนและปฏิสัมพันธ์ที่ต่างกัน

งานวิจัยเกี่ยวกับการวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ

วิไลวรรณ วรณวิสุทธิ์ (2526: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการฟังของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนประจำจังหวัดร้อยเอ็ด ” ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนประจำจังหวัดร้อยเอ็ด จำนวน 221 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือแบบสอบวัดทักษะการฟังเพื่อการสื่อสาร 1 ชุด จำนวน 50 ข้อ โดยผู้วิจัยสร้างขึ้น ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความสามารถในการฟังเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับค่อนข้างอ่อน เมื่อพิจารณารวมทุกทักษะ คือได้คะแนนเฉลี่ยเพียงร้อยละ 55.20 ซึ่งไม่ถึงเกณฑ์ที่

ตั้งไว้ (ร้อยละ 60) และพบว่านักเรียนมีปัญหาทางการฟังเพื่อถ่ายทอดข้อความ และในด้านความเข้าใจข้อความสำคัญ คะแนนอยู่ในระดับค่อนข้างอ่อน และอ่อนมาก ตามลำดับ

นอกจากนี้รังสิต เชียงราช ลำดวน ทองพรหม และจรรยา มโนรส ได้ทำการวิจัยเรื่อง “สมรรถวิสัยในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟังเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา ในท้องที่การศึกษา 1-3 กรุงเทพมหานคร” จำนวนตัวอย่างประชากรในแต่ละท้องที่การศึกษามีดังนี้ ท้องที่การศึกษา 1 จำนวน 421 คน ท้องที่การศึกษา 2 จำนวน 318 คน และท้องที่การศึกษา 3 จำนวน 315 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบสอบวัดสมรรถวิสัยในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟังเพื่อการสื่อสาร ผู้วิจัยได้ร่วมกันสร้างแบบสอบจำนวน 50 ข้อ ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ตอน คือความเข้าใจในการตอบคำถาม ความเข้าใจข้อความ ความเข้าใจบทสนทนา และความเข้าใจเรื่องราว ผลการวิจัยของผู้วิจัยทั้ง 3 คนมีดังนี้ รังสิต เชียงราช (2527: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยในท้องที่การศึกษา 1 พบว่านักเรียนมีสมรรถวิสัยในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟังเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับค่อนข้างอ่อน โดยความเข้าใจในการตอบคำถาม ความเข้าใจข้อความ และความเข้าใจบทสนทนาอยู่ในระดับค่อนข้างอ่อน ส่วนความเข้าใจเรื่องราวอยู่ในระดับเกือบพอใช้ และนักเรียนมีสมรรถวิสัยในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟังเพื่อการสื่อสารในแต่ละระดับชั้นดังนี้ คือ ชั้นการถ่ายโอนและชั้นการวิเคราะห์วิจารณ์อยู่ในระดับค่อนข้างอ่อน และ ชั้นการสื่อสารอยู่ในระดับพอใช้ และพบว่า นักเรียนมีปัญหาในการฟังภาษาอังกฤษในทุกระดับการฟัง ลำดวน ทองพรหม (2527: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยในท้องที่การศึกษา 2 แต่ใช้เกณฑ์การประเมิน 5 ระดับ ของกระทรวงศึกษาธิการ ผลการวิจัยปรากฏว่านักเรียนมีสมรรถวิสัยในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟังเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำ (0) ไม่ถึงเกณฑ์ที่ตั้งไว้ (ร้อยละ 60) และมีคะแนนเฉลี่ยของแต่ละระดับชั้นเรียงจากมากไปหาน้อยตามลำดับ คือ ระดับการถ่ายโอน ระดับการสื่อสาร และระดับวิเคราะห์วิจารณ์ นอกจากนี้พบว่านักเรียนมีปัญหาด้านการฟังภาษาอังกฤษในทุกระดับของการฟัง และจรรยา มโนรส (2527: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยในท้องที่การศึกษา 3 พบว่า นักเรียนมีสมรรถวิสัยในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟังเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับ 6 คือพอใช้ เมื่อแยกตามระดับชั้น พบว่า ชั้นการถ่ายโอนและชั้นการสื่อสาร นักเรียนมีสมรรถวิสัยในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟังเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับ 6 มีและชั้นการวิเคราะห์วิจารณ์ นักเรียนมีสมรรถวิสัยในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟังเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับ 5 คือเกือบพอใช้ เมื่อจำแนกตามชนิดของการฟังพบว่า ความเข้าใจในการตอบคำถาม ความเข้าใจบทสนทนาสั้น ๆ มีปัญหาน้อยกว่าการเข้าใจข้อความ และนักเรียนมีปัญหาด้านการฟังภาษาอังกฤษในทุกระดับการฟัง

ชลาลัย ดงแก้ว (2527: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “สมรรถวิสัยในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการฟังของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนประจำจังหวัดในเขตการศึกษา 9”

ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนประจำจังหวัด เขตการศึกษา 9 จำนวน 254 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถามสมรรถวิสัยในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟังเพื่อการสื่อสาร จำนวน 50 ข้อ แบ่งเป็น 4 ตอน คือ ความเข้าใจข้อความสั้นๆ ความเข้าใจเรื่องสั้น ความเข้าใจบทสนทนา ความเข้าใจข้อความทางโทรศัพท์ โดยใช้เกณฑ์ 5 ระดับ ของกระทรวงศึกษาธิการในการประเมินผล ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีสมรรถวิสัยในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟังเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ (0)

สุภา บุตรนาค (2527: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ สมรรถวิสัยในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟังเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ห้องที่การศึกษา 4 กรุงเทพมหานคร ” ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 241 คน; เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถามสมรรถวิสัยในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟังเพื่อการสื่อสาร เป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 50 ข้อ โดยมีเกณฑ์การผ่านเท่ากับ ร้อยละ 60 ผลการวิจัยสรุปได้ว่า นักเรียนมีสมรรถวิสัยในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟังเพื่อการสื่อสารไม่ถึงเกณฑ์ที่ตั้งไว้

มะนียา เลิศฉาย (2528: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ สมรรถวิสัยด้านการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แผนการเรียนภาษาอังกฤษ โรงเรียนสะเดาซอร์คชัยกัมพลานนท์อนุสรณ์ อำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา ” ตัวอย่างประชากรคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แผนการเรียนภาษาอังกฤษ โรงเรียนสะเดาซอร์คชัยกัมพลานนท์อนุสรณ์ อำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา จำนวน 89 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบวัดสมรรถภาพด้านการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แผนการเรียนภาษาอังกฤษ โรงเรียนสะเดาซอร์คชัยกัมพลานนท์อนุสรณ์ อำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา มีสมรรถวิสัยด้านการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับอ่อนมาก

กมลทิพย์ เสวตมาลย์ (2530: ง-จ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ ระดับความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ” ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นสังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 1,440 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบทดสอบวัดระดับความสามารถทางด้านการฟังภาษาอังกฤษ จำนวน 100 ข้อ โดยมีวัตถุประสงค์และเนื้อหาที่ใช้ในการทดสอบสอดคล้องกับระดับการฟัง 5 ชั้น ของ รีเบคคา เอ็ม วาเลท และ เรอเน เอส ดิลิค ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 2 มีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ 15 คะแนนของระดับกลไก และระดับความรู้ ส่วนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความสามารถด้านการฟังผ่านเกณฑ์ 15 คะแนนของระดับกลไก ระดับความรู้ และระดับถ่ายโอน และ

เมื่อเปรียบเทียบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้ง 3 ระดับ พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความสามารถสูงสุด ในขณะที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

เนาวรัตน์ พงษ์เกษมพรกุล (2530: 58-60) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ระดับความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย" ตัวอย่างประชากร เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 1,380 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบวัดระดับความสามารถทางด้านการฟังภาษาอังกฤษ จำนวน 150 ข้อ โดยมีวัตถุประสงค์เนื้อหาที่ใช้ในการทดสอบสอดคล้องกับระดับการฟัง 5 ชั้น ของ รีเบคกา เอ็ม วาเลท และ เรอเน เอส ดิลิค ผลการวิจัยพบว่า คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนทั้ง 3 ชั้น เรียงตามลำดับจากสูงไปต่ำตามระดับชั้น นอกจากนี้พบว่านักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ ไม่ผ่านเกณฑ์ 15 คะแนนของทุกระดับการฟัง แสดงให้เห็นว่านักเรียนมีความสามารถในการฟังอยู่ในระดับต่ำและมีปัญหาในการฟังภาษาอังกฤษในทุกระดับการฟัง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรและผลของตัวแปรที่มีต่อความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ

ศรัณยา ศรีวิชัย (2536: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การเปรียบเทียบการรับรู้เกี่ยวกับตัวแปรที่มีต่อความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษต่างกัน ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร" ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร จำนวน 481 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ จำนวน 50 ข้อ เป็นคำถามแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ และแบบสอบถามเกี่ยวกับการรับรู้ตัวแปรที่มีผลต่อความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ จำนวน 51 ข้อ ชนิดมาตราส่วนประเมินค่า 5 อันดับ แบบสอบถามมีสาระเกี่ยวกับตัวแปรที่มีผลต่อความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ 3 ด้าน คือ 1) ตัวแปรด้านผู้ฟัง 2) ตัวแปรด้านผู้พูด 3) ตัวแปรด้านสภาพแวดล้อมในการฟัง ผลการวิจัยพบว่า 1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีการรับรู้เกี่ยวกับตัวแปรที่มีผลต่อความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษในทั้ง 3 ด้าน อยู่ในระดับมาก 2. เมื่อพิจารณาโดยรวมพบว่า การรับรู้เกี่ยวกับตัวแปรที่มีผลต่อความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษสูง และต่ำแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่เมื่อพิจารณาในแต่ละด้านพบว่า นักเรียนที่มีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษสูง และต่ำ มีการรับรู้เกี่ยวกับตัวแปรในด้านตัวผู้ฟังแตกต่างกัน ส่วนการรับ

รู้ตัวแปรในด้านตัวผู้พูด และตัวแปรในด้านสภาพแวดล้อมในการฟังที่มีผลต่อความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษนั้น นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีการรับรู้ไม่แตกต่างกัน

งานวิจัยเกี่ยวกับการเปรียบเทียบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียน

ผู้วิจัยสรุปเป็น 3 กลุ่ม คือ งานวิจัยเกี่ยวกับการเปรียบเทียบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนโดยการใช้วิธีสอนต่าง ๆ งานวิจัยเกี่ยวกับการเปรียบเทียบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยการใช้แบบสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ และงานวิจัยเกี่ยวกับการเปรียบเทียบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยการใช้ตัวบ่อนและปฏิสัมพันธ์ที่ต่างกัน

งานวิจัยที่เกี่ยวกับการเปรียบเทียบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนโดยการใช้วิธีสอนต่าง ๆ

ชนิดา อินทรวิสูตร (2530: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ การทดลองการสอนทักษะการฟังภาษาอังกฤษโดยใช้การอ่านเป็นตัวเสริมแรง ” ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นปีที่ 3 ของวิทยาลัยเกษมโพลีเทคนิค จำนวน 100 คน ผู้วิจัยได้ทำการทดลองสอนกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม คือกลุ่มที่ 1 เป็นกลุ่มทดลอง กลุ่มที่ 2 เป็นกลุ่มควบคุม กลุ่มทดลองได้รับการสอนการฟังโดยมีการอ่านเป็นตัวเสริมแรง ส่วนกลุ่มทดลองไม่ได้รับการเสริมแรงด้วยวิธีดังกล่าว เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบสอบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า การสอนทักษะการฟังโดยมีการอ่านเป็นตัวเสริมแรง สามารถช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาความสามารถในการฟังได้ดีกว่าแบบไม่ได้เสริมแรงด้วยการอ่าน

วราพันธ์ สว่างเนตร (2530: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ การศึกษาการทดลองสอนทักษะความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษโดยใช้เทปโทรทัศน์ร่วมกับเทปบันทึกเสียง เปรียบเทียบกับการใช้เทปบันทึกเสียงเพียงอย่างเดียว ” ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ช่างอุตสาหกรรม วิทยาลัยเทคนิคสัตหีบ จังหวัดชลบุรี จำนวน 42 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ เป็นข้อสอบมาตรฐานของสถาบันภาษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผู้วิจัยแบ่งนักศึกษาออกเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม โดยผู้วิจัยทำการสอนกลุ่มทดลองโดยใช้เทปโทรทัศน์ร่วมกับเทปบันทึกเสียง และทำการสอนกลุ่มควบคุมโดยการใช้เทปบันทึกเสียงเพียงอย่างเดียว ผลการวิจัย พบว่า การสอนทักษะการฟังโดยใช้เทปโทรทัศน์ร่วมกับเทปบันทึกเสียง มีความแตกต่างจากการสอนโดยการใช้เทปบันทึกเสียงเพียงอย่างเดียว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และยังพบว่า การสอนทักษะการฟังโดยใช้เทปโทรทัศน์ร่วมกับเทปบันทึกเสียงให้

ความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมเจ้าของภาษา ทำให้ลดความตึงเครียดในการเรียน สร้างแรงจูงใจในการเรียนสูง และช่วยพัฒนาบรรยากาศที่ผ่อนคลายในการเรียน

ยุพิน พุทธาพิพัฒน์ (2531: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ การเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง การพูด แรงจูงใจ และความคงทนในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ และวิธีการสอนตามคู่มือครู ” ตัวอย่างประชากรคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒปทุมวัน 60 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบวัดแรงจูงใจ และแบบสอบวัดความสามารถในการฟังและการพูด ผู้วิจัยแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 30 คน กลุ่มทดลองได้รับการสอน โดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ กลุ่มควบคุมได้รับการสอนโดยวิธีการสอนตามคู่มือครู ก่อนและหลังการทดลองมีการทดสอบโดยใช้แบบวัดแรงจูงใจ แบบสอบวัดความสามารถในการฟังและการพูด และอีกสองสัปดาห์ได้รับการทดสอบอีกครั้ง ผลการวิจัยทางด้านการฟังพบว่าความสามารถและความคงทนในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ และโดยวิธีการสอนตามคู่มือครู แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

นิตยา เจริญสิทธิ์ (2531: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ การเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยใช้โครงสร้างระดับยอดและการสอนตามคู่มือครู ” ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนคงทองวิทยาคม อำเภอดอนตูม จังหวัดนครปฐม จำนวน 60 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษและแบบสอบวัดความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 30 คน กลุ่มควบคุม 30 คน กลุ่มทดลองได้รับการสอนโดยใช้โครงสร้างระดับยอด กลุ่มควบคุมได้รับการสอนตามคู่มือครู ก่อนและหลังการทดลองมีการทดสอบโดยใช้แบบวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษและแบบสอบวัดความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ ผลการทดสอบด้านการฟังพบว่า ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ชาญณรงค์ อินทประเสริฐ (2534: 78-80) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษด้านการฟังเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยวิธีการสอนแบบการแบ่งกลุ่มตามสังกัดสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนกับการสอนทั้งชั้น ” ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอุดรพิทยานุกูล จังหวัดอุดรธานี จำนวน 60 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษด้านการฟังเพื่อความเข้าใจที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ผู้วิจัยแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 30 คน กลุ่มควบคุม 30 คน กลุ่มทดลองเรียนโดยการแบ่งกลุ่มตามสังกัดสัมฤทธิ์ผล

ทางการเรียน และกลุ่มควบคุมเรียนแบบทั้งชั้น หลังจากนั้นให้นักเรียนทำแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษด้านการฟังเพื่อความเข้าใจที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษด้านการฟังเพื่อความเข้าใจของกลุ่มที่เรียนโดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสังกัดสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มที่เรียนแบบทั้งชั้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

งานวิจัยเกี่ยวกับการเปรียบเทียบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยการใช้แบบสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ

ศุภร คงชนะ , มัทนา มณีกุล , สมพร ไปสัยคุปต์ , โอริสา อยู่อุดมสุข และชนภา พุ่มพวง ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ การเปรียบเทียบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเมื่อทดสอบโดยตรงและโดยอ้อม ” ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2528 ในท้องที่การศึกษากรุงเทพมหานคร ดังนี้ ท้องที่การศึกษา 1 จำนวน 320 คน ท้องที่การศึกษา 2 จำนวน 370 คน ท้องที่การศึกษา 6 จำนวน 324 คน ท้องที่การศึกษา 7 จำนวน 377 คน และท้องที่การศึกษา 8 จำนวน 316 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบสอบวัดสมรรถวิสัยการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยตรง และแบบสอบวัดสมรรถวิสัยการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อโดยอ้อม ผู้วิจัย 5 คนได้สร้างแบบสอบเพื่อใช้ในท้องที่การศึกษาที่ผู้วิจัยได้ไปทำการศึกษา จำนวน 2 ฉบับ ฉบับที่ 1 เป็นแบบสอบวัดสมรรถวิสัยการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยตรง โดยที่นักเรียนจะได้ฟังเนื้อหาและคำถามจากเครื่องบันทึกเสียง และฉบับที่ 2 เป็นแบบสอบวัดสมรรถวิสัยการฟังภาษาอังกฤษโดยอ้อมซึ่งมีเนื้อหาเดียวกันกับแบบสอบวัดสมรรถวิสัยการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยตรง แต่นักเรียนจะเป็นผู้อ่านเนื้อหาและคำถามจากแบบสอบเอง แบบสอบทั้งสองฉบับเป็นแบบสอบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 43 ข้อ ผลการวิจัยมีดังนี้ ศุภร คงชนะ (2528: บทคัดย่อ) พบว่า ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนในท้องที่เขตการศึกษา 1 อยู่ในระดับอ่อนมาก เมื่อพิจารณาจากคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่ได้จากแบบสอบวัดสมรรถวิสัยการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยตรง และความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนอยู่ในระดับดี เมื่อพิจารณาจากคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่ได้จากแบบสอบวัดสมรรถวิสัยการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยอ้อม คะแนนที่ได้จากแบบสอบวัดสมรรถวิสัยการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยตรงและแบบสอบวัดสมรรถวิสัยการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยอ้อมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 นอกจากนี้ ผลสอบจากแบบสอบวัดสมรรถวิสัยการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยตรงและแบบสอบวัดสมรรถวิสัยการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยอ้อมของนักเรียนในท้องที่เขตการศึกษา 1 มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 แสดงว่าแบบสอบวัดสมรรถวิสัยการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยตรงและโดยอ้อมสามารถนำมาใช้แทนกันได้ มัทนา มณีกุล (2528: บทคัดย่อ) พบว่า ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ

เพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนในห้องที่เขตการศึกษา 2 มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้แบบสอบวัดสมรรถวิสัยการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยตรงและโดยอ้อมมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ .55 ซึ่งแสดงว่าแบบสอบทั้งสองมีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง สมพร โปลัยะคุปต์ (2528: บทคัดย่อ) พบว่า ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนในห้องที่เขตการศึกษา 6 มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้แบบสอบวัดสมรรถวิสัยการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยตรง ค่อนข้างอ่อน ส่วนความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนโดยใช้แบบสอบวัดสมรรถวิสัยการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยอ้อมอยู่ในระดับดี นอกจากนี้คะแนนจากแบบสอบทั้ง 2 มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โอริสา อยู่อุดมสุข (2528: บทคัดย่อ) พบว่า ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนในห้องที่เขตการศึกษา 7 เมื่อวัดโดยแบบสอบวัดสมรรถวิสัยการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยตรงอยู่ในระดับอ่อนมาก แต่เมื่อวัดโดยแบบสอบวัดสมรรถวิสัยการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยอ้อมอยู่ในระดับปานกลาง นอกจากนี้คะแนนจากแบบสอบทั้ง 2 มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และชนภา พุ่มพวง (2528: บทคัดย่อ) พบว่า ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนในห้องที่เขตการศึกษา 8 อยู่ในระดับค่อนข้างอ่อนเมื่อพิจารณาจากคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่ได้จากแบบสอบวัดสมรรถวิสัยการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยตรง และอยู่ในระดับปานกลางเมื่อพิจารณาจากคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่ได้จากแบบสอบวัดสมรรถวิสัยการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยอ้อม นอกจากนี้คะแนนความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจากแบบสอบทั้ง 2 ฉบับมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ .75

งานวิจัยเกี่ยวกับการเปรียบเทียบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษโดยการให้ตัวป้อนและปฏิสัมพันธ์ที่ต่างกัน

วิรัตน์ บุญมาตย์ (2539: 131-136) ได้ทำวิจัยเรื่องการเปรียบเทียบความสามารถในการฟังเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีตัวป้อนและปฏิสัมพันธ์ต่างกัน ตัวอย่างประชากร คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนรัตนโกสินทร์สมโภชบางขุนเทียน กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2539 จำนวน 147 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบเฉพาะเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบสอบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ และแบบสอบความสามารถในการฟังเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 3 กลุ่มคือ 1. กลุ่มที่ได้รับตัวป้อนที่ไม่มีการปรับภาษาและไม่มีปฏิสัมพันธ์กับผู้พูด 2. กลุ่มที่ได้รับตัวป้อนที่ไม่มีการปรับภาษาแต่มีปฏิสัมพันธ์กับผู้พูด 3. กลุ่มที่ได้รับตัวป้อนที่มีการปรับภาษาแต่ไม่มีปฏิสัมพันธ์กับผู้พูด ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนที่ได้รับตัว

บ่อนที่ไม่มีการปรับภาษาแต่มีปฏิสัมพันธ์กับผู้พูดมีคะแนนความสามารถในการฟังเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับตัวบ่อนที่ไม่มีการปรับภาษาและไม่มีการปฏิสัมพันธ์กับผู้พูด และนักเรียนที่ได้รับตัวบ่อนที่มีการปรับภาษาแต่ไม่มีปฏิสัมพันธ์กับผู้พูดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 2) นักเรียนที่ได้รับตัวบ่อนที่มีการปรับภาษาแต่ไม่มีปฏิสัมพันธ์กับผู้พูดมีคะแนนความสามารถในการฟังเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับตัวบ่อนที่ไม่มีการปรับภาษาและไม่มีการปฏิสัมพันธ์กับผู้พูดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

งานวิจัยเกี่ยวกับพื้นความรู้เดิมเกี่ยวกับเนื้อหาที่มีผลต่อความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ

จากการศึกษางานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวกับพื้นความรู้เดิมเกี่ยวกับเนื้อหาที่มีผลต่อความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษพบว่ามีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยตรงเพียงหนึ่งชิ้นเท่านั้น ผู้วิจัยจึงนำเสนองานวิจัยเกี่ยวกับพื้นความรู้เดิมเกี่ยวกับเนื้อหาที่มีต่อความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษด้วย เพราะงานวิจัยดังกล่าวเป็นงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะรับสาร (receptive skill) เหมือนกัน

สมพร วันประกอบ (2536: 112-117) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ปฏิสัมพันธ์ระหว่างลักษณะของข้อความกับพื้นความรู้เดิมที่มีต่อความสามารถในการฟังเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ” ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในภาคปลาย ปีการศึกษา 2537 จำนวน 330 คน ซึ่งได้จากการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แบบสอบ 3 ฉบับคือ 1. แบบสอบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 2. แบบสอบความสามารถในการฟังเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษ 3. แบบสอบพื้นความรู้เดิมในเรื่องที่ฟัง ผู้วิจัยนำแบบสอบพื้นความรู้เดิมในเรื่องที่ฟังไปทดสอบกับตัวอย่างประชากรใน 3 โรงเรียน เพื่อแบ่งกลุ่มตัวอย่างในแต่ละโรงเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มที่มีพื้นความรู้เดิม และกลุ่มที่ไม่มีพื้นความรู้เดิม กลุ่มละ 30 คน รวม 180 คน จากนั้นให้ตัวอย่างประชากรแต่ละกลุ่มฟังข้อความที่มีเนื้อหาเดียวกัน แต่มีลักษณะข้อความที่แตกต่างกัน กลุ่มที่ 1 ฟังข้อความที่ไม่มีการปรับภาษา กลุ่มที่ 2 ฟังข้อความที่มีการปรับภาษาแบบใช้โครงสร้างที่ไม่ซับซ้อน และกลุ่มที่ 3 ฟังข้อความที่มีการปรับภาษาแบบการซ้ำความ จากนั้นผู้วิจัยได้ให้ตัวอย่างประชากรทำแบบสอบความสามารถในการฟังเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า 1) ความสามารถในการฟังเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ฟังข้อความที่มีลักษณะของข้อความต่างกันแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) ความสามารถในการฟังเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีพื้นความรู้ในเรื่องที่ฟังต่างกัน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 3) มีปฏิ

สัมพันธ์ระหว่างลักษณะของข้อความที่ฟังกับพื้นความรู้เดิมในเรื่องที่ฟังต่อความสามารถในการฟังเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

รุ่งนภา นุตราวงค์ (2532: 57-60) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีระดับพื้นความรู้ในเรื่องที่อ่าน และมีความสนใจในหัวเรื่องที่แตกต่างกัน” ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2531 จำนวน 64 คน ซึ่งได้จากการสุ่มแบบแบ่งชั้นจากโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 8 โรงเรียน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แบบสอบ 3 ฉบับ 1. แบบวัดความสนใจในหัวเรื่อง จำนวน 10 หัวเรื่อง เป็นแบบวัดมาตราส่วนประมาณค่าชนิด 10 สเกล 2. แบบสอบวัดพื้นความรู้เดิม เป็นแบบสอบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 100 ข้อ 3. แบบสอบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ เป็นแบบสอบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 100 ข้อ ผู้วิจัยได้ให้ตัวอย่างประชากรทำแบบสอบวัดความสนใจ และแบบสอบวัดพื้นความรู้เดิม หลังจากนั้นให้อ่านเนื้อเรื่อง 4 เรื่อง ที่แตกต่างกันไปตามระดับพื้นความรู้ และความสนใจในหัวเรื่องของแต่ละคน และทำแบบสอบความเข้าใจในการอ่าน ผลการวิจัยปรากฏว่า ความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนที่มีระดับพื้นความรู้เดิมสูง แตกต่างจากความเข้าใจในการอ่านเรื่องของนักเรียนที่มีพื้นความรู้ต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ความเข้าใจในการอ่านเรื่องของนักเรียนที่มีระดับความสนใจในหัวเรื่องสูง แตกต่างจากความเข้าใจในการอ่านเรื่องของนักเรียนที่มีความสนใจในหัวเรื่องต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และมีปฏิกริยาร่วมระหว่างพื้นความรู้เดิมในเรื่องที่อ่าน และความสนใจในหัวเรื่องต่อความเข้าใจในการอ่าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

แวววิภา ภักดีอาษา (2532: 70-71) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 วิชาเอกภาษาอังกฤษของมหาวิทยาลัยรัตนโกสินทร์ที่มีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษ และพื้นความรู้เดิมในเรื่องที่อ่านแตกต่างกัน” ตัวอย่างประชากรคือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 วิชาเอกภาษาอังกฤษของมหาวิทยาลัยรัตนโกสินทร์ จำนวน 124 คน แบ่งเป็น 4 กลุ่ม กลุ่มละ 31 คน ดังนี้ 1. กลุ่มที่มีพื้นความรู้เดิมในเรื่องที่อ่านมาก และมีความสามารถทางภาษาอังกฤษสูง 2. กลุ่มที่มีพื้นความรู้เดิมในเรื่องที่อ่านน้อย แต่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษสูง 3. กลุ่มที่มีพื้นความรู้เดิมในเรื่องที่อ่านมาก แต่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษปานกลาง 4. กลุ่มที่มีพื้นความรู้เดิมในเรื่องที่อ่านน้อย แต่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษปานกลาง ซึ่งการแบ่งกลุ่มนี้จะใช้คะแนนจากแบบทดสอบความสามารถทางภาษาอังกฤษ และแบบทดสอบวัดพื้นความรู้เดิมในเรื่องที่อ่านเป็นเกณฑ์ในการแบ่งกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบสอบความสามารถทางภาษาอังกฤษ และแบบสอบวัดพื้นความรู้เดิมในเรื่องที่อ่าน และ แบบสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยได้ให้นักศึกษาทำแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ และนำคะแนนมาวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการทางสถิติ ผลการวิจัย

พบว่า นักศึกษาที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษสูง และปานกลาง มีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักศึกษาที่มีพื้นความรู้ในเรื่องที่อ่านมากและน้อยมีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างพื้นความรู้เดิมในเรื่องที่อ่านกับความสามารถทางภาษาอังกฤษต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ศิริพร ฉันทานนท์ (2539: 112-117) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การพัฒนารูปแบบการสอนอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจตามทฤษฎีโครงสร้างความรู้ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย” โดยมีขั้นตอนการวิจัย 3 ขั้นตอนดังนี้ ขั้นตอนที่ 1 เป็นการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลจากเอกสาร และศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพื้นความรู้ด้านภาษา พื้นความรู้ด้านเนื้อหา พื้นความรู้ด้านโครงสร้างของบทอ่าน กับความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ในโรงเรียนมัธยมศึกษา กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในกรุงเทพมหานคร จำนวน 480 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถาม 4 ตัวเลือก จำนวน 4 ชุดประกอบไปด้วย แบบสอบถามวัดพื้นความรู้ด้านภาษา จำนวน 55 ข้อ แบบสอบถามวัดพื้นความรู้ด้านเนื้อหา จำนวน 48 ข้อ แบบสอบถามวัดพื้นความรู้ด้านโครงสร้างบทอ่าน จำนวน 40 ข้อ และแบบสอบถามวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ จำนวน 42 ข้อ ขั้นตอนที่ 2 เป็นการพัฒนารูปแบบการสอน เป็นการจัดองค์ประกอบต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนอย่างเป็นระบบ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนบรรลุเป้าหมาย คือมีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น และการสร้างเอกสารประกอบรูปแบบการสอน ขั้นตอนที่ 3 เป็นการทดลองใช้รูปแบบการสอน ตัวอย่างประชากรคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสันติราษฎร์วิทยาลัยกรุงเทพมหานคร ซึ่งผู้วิจัยแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มทดลอง จำนวน 42 คน กลุ่มควบคุมจำนวน 40 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ 1) แผนการสอนสร้างตามเอกสารประกอบรูปแบบการสอน 2) แบบสอบถามวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ แบบปรนัย 4 ตัวเลือก ผลการวิจัยพบว่า ได้รูปแบบการสอนที่เน้นการสร้างพื้นความรู้ด้านภาษา ด้านเนื้อหา และด้านโครงสร้างของบทอ่านแก่ผู้เรียนในขั้นก่อนการอ่าน ช่วยให้นักเรียนเกิดความเข้าใจในการอ่านมากขึ้น เมื่อนำรูปแบบการสอนดังกล่าว ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และเปรียบเทียบคะแนนความเข้าใจในการอ่านระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม พบว่านักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยความเข้าใจในการอ่านสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

งานวิจัยต่างประเทศ

จากการศึกษาค้นคว้า ผู้วิจัยสรุปงานวิจัยเป็น 2 กลุ่ม คืองานวิจัยเกี่ยวกับพื้นฐานความรู้เดิมเกี่ยวกับเนื้อหาที่มีผลต่อความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ และงานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ

งานวิจัยเกี่ยวกับพื้นฐานความรู้เดิมเกี่ยวกับเนื้อหาที่มีผลต่อความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ

พอล มาร์คแคม และไมเคิล ลาแทม (Paul Markham and Michael Latham, 1987: 157-170) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “ อิทธิพลของพื้นฐานความรู้เดิมด้านศาสนาที่มีต่อการฟังเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 ” ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักศึกษาของสถาบันสอนภาษาอังกฤษแมริแลนด์ (The Maryland English Institute) ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 ในระดับสูง (Advanced) จำนวน 65 คน ผู้วิจัยให้ตัวอย่างประชากรรายงานเกี่ยวกับพื้นฐานความรู้เดิมด้านศาสนาของแต่ละคน ปรากฏว่าได้ตัวอย่างประชากร 3 กลุ่มคือ กลุ่มที่ 1 กลุ่มที่มีความรู้เกี่ยวกับศาสนาคริสต์ จำนวน 20 คน กลุ่มที่ 2 กลุ่มที่มีความรู้เกี่ยวกับศาสนาอิสลาม จำนวน 16 คน กลุ่มที่ 3 กลุ่มที่ไม่มีความรู้เกี่ยวกับทั้ง 2 ศาสนา จำนวน 28 คน และตัวอย่างประชากรทุกคนได้ผ่านการทดสอบความสามารถทางภาษาอังกฤษจาก (Comprehensive English Language Test) (CELT) และ Test of English as a Foreign Language (TOEFL) มาแล้ว พบว่ามีระดับความรู้ทางภาษาอังกฤษเท่ากัน มาร์คแคม และลาแทมตั้งสมมติฐานไว้ 3 ข้อ คือ ข้อ 1 ผู้ฟังที่มีพื้นฐานความรู้เดิมเกี่ยวกับศาสนาคริสต์ มีความสามารถในการฟังเพื่อความเข้าใจข้อความที่เกี่ยวข้องกับศาสนาคริสต์มากกว่าผู้ฟังที่มีพื้นฐานความรู้เดิมด้านศาสนาอิสลาม และผู้ฟังที่ไม่มีความรู้เกี่ยวกับทั้งสองศาสนา ข้อ 2 ผู้ฟังที่มีพื้นฐานความรู้เดิมเกี่ยวกับศาสนาอิสลาม มีความสามารถในการฟังเพื่อความเข้าใจข้อความที่เกี่ยวข้องกับศาสนาอิสลามมากกว่าผู้ฟังที่มีพื้นฐานความรู้เดิมด้านศาสนาคริสต์ และผู้ฟังที่ไม่มีความรู้เกี่ยวกับทั้งสองศาสนา ข้อ 3 ผู้ฟังที่ไม่มีพื้นฐานความรู้เดิมเกี่ยวกับศาสนาคริสต์ และศาสนาอิสลาม มีความสามารถในการฟังเพื่อความเข้าใจข้อความทั้ง 2 ข้อความ ไม่แตกต่างกัน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ ข้อความ 2 ข้อความ ข้อความแรกมีเนื้อหาเกี่ยวกับกิจกรรมของศาสนาคริสต์ ข้อความที่ 2 มีเนื้อหาเกี่ยวกับกิจกรรมของศาสนาอิสลาม ข้อความทั้งสองได้รับการบันทึกเสียงโดยผู้พูดชาวอเมริกันคนเดียวกัน และข้อความมีคะแนนมาตรฐานที่ (T-score) ใกล้เคียงกัน ค่าคะแนนมาตรฐานที่พิจารณาจากความซับซ้อนของโครงสร้างประโยค ซึ่งคำนึงถึงจำนวนคำในประโยคย่อยแต่ละประโยค และแบบทดสอบความสามารถในการฟังเพื่อความเข้าใจ ผลการวิจัยปรากฏว่า พื้นความรู้เดิมทางด้านศาสนามีผลต่อการฟังเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยผลการวิจัยตรงกับสมมติฐานที่ผู้วิจัยตั้งไว้

จุง ชิง ชีเยียง และ แพทริเซีย ดันเคล (Chung Shing Chiang and Patricia Dunkel, 1992: 345-368) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ผลของการปรับคำพูด พื้นความรู้เดิม และความสามารถในการฟังที่มีต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ” ตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีชาวจีนของโรงเรียนนายเรือประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน (The Chinese Navy Academy in the Republic of China) ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในระดับมัธยมมาแล้วอย่างน้อย 6 ปี จำนวน 338 คน นักศึกษาทุกคนที่เป็นตัวอย่างประชากรได้รับการทดสอบการฟังจากแบบสอบ The Comprehensive English Language Test (CELT) ผู้วิจัยแบ่งตัวอย่างประชากรออกเป็น กลุ่มสูง 2 กลุ่ม กลุ่มต่ำ 2 กลุ่ม ได้ตัวอย่างประชากร 4 กลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ ลักษณะข้อความที่ 1 ข้อความที่คุ้นเคยและไม่ปรับภาษา (familiar-unmodified) ลักษณะข้อความที่ 2 ข้อความที่คุ้นเคยและปรับภาษา (familiar-modified) ลักษณะข้อความที่ 3 ข้อความที่ไม่คุ้นเคยและไม่ปรับภาษา (unfamiliar-unmodified) ลักษณะข้อความที่ 4 ข้อความที่ไม่คุ้นเคยและมีการปรับภาษา (unfamiliar-modified) ทั้งนี้มีการควบคุมตัวแปรอื่น ๆ ได้แก่ ผู้ฟังที่กลเสียงเป็นเจ้าของภาษาชาวอเมริกัน เพศชาย จำนวนคำ และประโยคของแต่ละลักษณะข้อความที่ใกล้เคียงกัน และแบบสอบความสามารถในการฟัง ตัวอย่างประชากรแต่ละกลุ่มจะฟังข้อความที่มีลักษณะแตกต่างกัน หลังจากการฟังข้อความแล้ว แต่ละกลุ่มจะทำแบบสอบความสามารถในการฟังที่เป็นลักษณะแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ จำนวน 30 ข้อ ผลการวิจัยพบว่า มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างข้อความที่ปรับภาษา และความสามารถทางการฟังของนักศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักศึกษากลุ่มสูงที่ฟังข้อความที่มีลักษณะข้อความที่ปรับภาษาได้คะแนนจากแบบทดสอบความสามารถในการฟังสูงกว่านักศึกษากลุ่มต่ำที่ฟังข้อความที่มีลักษณะข้อความที่ปรับภาษา นอกจากนี้พบว่า มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างพื้นความรู้เดิมกับชนิดของแบบสอบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ซูซาน เอ็ม เบคอน (Susan M. Bacon, 1992: 317-334) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ผลของพื้นความรู้เดิมระหว่างการฝึกกระบวนการฟัง” ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่เรียนภาษาสเปนเป็นภาษาต่างประเทศ ในมหาวิทยาลัยใหญ่ ๆ ในแถบตะวันตกตอนกลาง (Midwestern University) ของสหรัฐอเมริกา จำนวน 50 คน ชาย 19 คน หญิง 31 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ ข้อความ 2 ข้อความจากการกระจายเสียงของรายการ “Voice of America” เป็นภาษาสเปน และแบบสอบระหว่างการฟังซึ่งประกอบด้วยกระบวนการฟัง 3 ขั้นตอน ของ จอห์น อาร์ แอนเดอร์สัน (John R. Anderson) ได้แก่ ขั้นตอนที่ 1 ขั้นตอนในการรับรู้ (perceptual phase) เน้นด้านเสียงในการตีความ ขั้นตอนที่ 2 ขั้นตอนการวิเคราะห์ด้านโครงสร้างไวยากรณ์ (parsing phase) เน้นการใช้คำในการตีความ และขั้นตอนที่ 3 ขั้นตอนในการรวบรวมความรู้เพื่อนำมาใช้ (utilization phase) เน้นการเกี่ยวเนื่องระหว่างความหมายของตัวภาษาที่ฟังกับพื้นความรู้เดิมที่บุคคลมีอยู่ และแบบ

สอบถาม หลังจากตัวอย่างประชากรฟังข้อความทั้งสอง ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามเกี่ยวกับกลวิธีที่ผู้เรียนใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ระหว่างกระบวนการทั้ง 3 กระบวนการ ผลการวิจัยพบว่า ความเข้าใจในการฟังเกี่ยวข้องกับพื้นความรู้เดิม (background knowledge) โดยพื้นความรู้เดิมมีผลอย่างมากต่อกระบวนการฟังขั้นตอนที่ 3 คือระดับการรวบรวมความรู้เพื่อนำมาใช้ แต่มีผลน้อยต่อกระบวนการฟังในขั้นตอนที่ 1 คือความเข้าใจในระดับคำ นอกจากนี้ยังพบว่า ผู้ฟังที่มีความสามารถในการฟังเพื่อความเข้าใจสูงใช้พื้นความรู้เดิมมากกว่าผู้ฟังที่มีความสามารถในการฟังเพื่อความเข้าใจต่ำ

ฮุย-ชุน เต็ง (Huei-Chun Teng, 1993: 1771-A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ ผลของความรู้ทางด้านวัฒนธรรมและรูปแบบของสื่อที่ใช้ที่มีต่อความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษ ” ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายระดับ 10 ในไต้หวัน จำนวน 122 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบบันทึกเสียง วิดีทัศน์ และแบบสอบถามเข้าใจในการฟัง โดยผู้วิจัยให้นักเรียนฟังการบรรยาย 2 เรื่อง เรื่องแรกเป็นการบรรยายเกี่ยวกับวันหยุดของคนจีน คือวันประเพณีแข่งเรือมังกร (Dragon Boat Festival) ส่วนอีกเรื่องหนึ่งเป็นการบรรยายวันหยุดชาวอเมริกัน คือ วันขอบคุณพระเจ้า (Thanksgiving Day) รูปแบบการบรรยายประกอบด้วย 1) ฟังการบรรยายจากแถบเสียง 2) ชมการบรรยายจากวิดีโอ และ 3) ฟังผู้บรรยายพร้อมกับชมวิดีโอที่ประกอบด้วยรูปภาพที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาในการบรรยาย แล้วทำแบบสอบถามเข้าใจในการฟัง ผลการวิจัยพบว่า ความรู้ทางด้านวัฒนธรรมมีผลต่อความเข้าใจในการฟังและการใช้วิดีโอมีผลต่อความเข้าใจในการฟังภาษาที่สองมากกว่าการใช้แถบเสียง

บาร์บารา ซี ชมิดท์-ไรน์ฮาร์ท (Barbara C. Schmidt-Rinehart, 1994: 179-189) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ ผลของหัวข้อที่คุ้นเคยที่มีต่อการฟังเพื่อความเข้าใจภาษาต่างประเทศ ” ตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยของมหาวิทยาลัยใหญ่ ๆ ในทางตะวันตกตอนกลางของประเทศคิวบา ที่เรียนภาษาสเปนเป็นภาษาต่างประเทศใน 3 ระดับชั้นคือ ปีที่ 1 ปีที่ 2 และปีที่ 3 จำนวน 90 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ บทความ 2 บทความ โดยบทความหนึ่งเป็นหัวข้อที่นักศึกษาคุ้นเคย (familiar topic) และอีกบทความหนึ่งเป็นหัวข้อนวนิยาย (novel topic) บทความทั้งสองเรื่องบันทึกเสียงด้วยภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ด้วยอัตราความเร็วโดยเฉลี่ย 123 คำ ต่อ 1 นาที ความยาวของบทความ 1 นาที 26 วินาที และแบบทดสอบการฟังเพื่อความเข้าใจ ผู้วิจัยประเมินการฟังเพื่อความเข้าใจด้วยวิธีการระลึกได้ (recall protocol) ตัวแปรต้นของการวิจัยครั้งนี้ คือ ความสามารถในการใช้ภาษาสเปนของนักศึกษาจำแนกตามระดับชั้น 3 ระดับ และบทความที่มีหัวข้อเป็นที่คุ้นเคยและมีความยากต่างกัน 2 ระดับ ตัวแปรตามคือคะแนนร้อยละของการระลึกข้อมูลที่ได้ฟังจากบทความ ผู้วิจัยทำการสอบการฟังเพื่อความเข้าใจของตัวอย่างประชากรโดยฟังเสียงของผู้บันทึกเสียงเป็นตัวอย่าง เพื่อทำความเข้าใจความคุ้นเคยกับเสียง ในการฟังข้อความแต่ละบทให้ฟังข้อความ 2 ครั้ง ในครั้งที่ 1 ตัวอย่างประชากรฟังข้อความอย่างเดียว หลังจากฟังครั้งที่

2. จบ ให้เขียนข้อความที่สามารถระลึกได้ ผลการวิจัยปรากฏว่า ทั้งหัวข้อที่คุ้นเคยและระดับชั้นที่ต่างกัน มีผลต่อการฟังเพื่อความเข้าใจภาษาต่างประเทศของนักศึกษา นักศึกษาทุกคนสามารถระลึกได้เกี่ยวกับเรื่องที่คุ้นเคยมากกว่าเรื่องที่เป็นนิยาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และคะแนนความสามารถในการฟังสูงตามลำดับระดับชั้นของนักศึกษา ผลการวิจัยครั้งนี้สนับสนุนแนวคิดที่ว่าความเข้าใจในการฟังเป็นกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยภายใน และปัจจัยภายนอก ปัจจัยภายใน คือ หัวข้อเรื่องที่คุ้นเคย ส่วนปัจจัยภายนอกคือ ลักษณะสัทศาสตร์ของภาษาพูด (phonological characteristics) นอกจากนี้ผู้วิจัยได้เสนอแนะว่า ในการสอนการฟังเพื่อความเข้าใจนั้นควรคำนึงถึงเรื่องต่าง ๆ ต่อไปนี้ 1. ใช้กิจกรรมนำก่อนการฝึกทักษะการฟังเพื่อปูพื้นความรู้เดิม (background knowledge) 2. การใช้ภาษาพูดที่ใช้จริงในชีวิตประจำวัน หรือเสียงพูดของเจ้าของภาษา (authentic speech) 3. การเน้นความแตกต่างระหว่างภาษาเขียนกับภาษาพูด (the differences between written and spoken language)

คริสติน เจนเซน และ คริสตา แฮนเซน (Christine Jensen and Christa Hansen, 1995: 99-199) ได้ทำวิจัยเรื่อง “ผลของพื้นความรู้เดิมที่มีต่อความสามารถในทำแบบสอบภาษาอังกฤษแบบ EAP” โดยมีสมมติฐานคือ 1. ผู้ฟังที่มีความสามารถในการฟังสูงจะสามารถนำพื้นความรู้เดิมมาใช้ในการฟังการบรรยายได้อย่างเหมาะสม 2. ผู้ฟังที่มีความสามารถในการฟังสูงสามารถใช้ความรู้เดิมเกี่ยวกับหัวเรื่องเฉพาะในการฟังได้ดี ตัวอย่างประชากรกลุ่มแรกมี 181-242 คน เป็นนักศึกษาที่เรียนทักษะการเขียน โปรแกรมภาษาอังกฤษแบบเร่งรัด และได้รับการทดสอบโดยใช้ แบบสอบ T-LAP 4 ชุดเพื่อทดสอบการฟังก่อนการทดลองประกอบไปด้วยนักศึกษาปริญญาตรี จำนวน 60 % นักศึกษาปริญญาโท จำนวน 15 % และนักศึกษาที่เรียนวิชาเอกภาษาอังกฤษ จำนวน 25% นักศึกษาทั้งหมดได้รับการประเมินทักษะการฟังโดยใช้แบบสอบ TOEFL ผลปรากฏว่ามีระดับการฟังอยู่ในระดับ 33-62 ตัวอย่างประชากรกลุ่มที่ 2 มี 128 คน เป็นนักศึกษาที่เรียนทักษะการฟังโปรแกรมภาษาอังกฤษแบบเร่งรัด และได้รับการทดสอบโดยใช้ แบบทดสอบ T-LAP ที่ปรับปรุงแล้ว 2 ชุดเพื่อทดสอบการฟังก่อนการทดลองประกอบไปด้วย นักศึกษาปริญญาตรี จำนวน 55 % นักศึกษาปริญญาโท จำนวน 15 % และนักศึกษาที่เรียนวิชาเอกภาษาอังกฤษ จำนวน 30 % นักศึกษาทั้งหมดได้รับการประเมินทักษะการฟังโดยใช้แบบสอบ TOEFL ผลปรากฏว่ามีระดับการฟังอยู่ในระดับ 33-55 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1. บทสนทนาที่ไม่ใช่เนื้อหาทางด้านวิชาการ เป็นบทสนทนาการแสดงบทบาทสมมติโดยมีสาระเกี่ยวข้องกับนักศึกษาในมหาวิทยาลัย 2. บทสนทนาที่มีเนื้อหาทางวิชาการ ตัดตอนมาจากการประชุมในเทคนิคศึกษาใหม่ มีจำนวน 2 ตอน ตอนที่ 1 เนื้อหาของข้อความเป็นศัพท์เทคนิค ตอนที่ 2 เนื้อหาของข้อความ เป็นศัพท์ทั่วไป และแบบทดสอบความสามารถในการฟัง T-LAP และแบบทดสอบภาษาอังกฤษแบบ EAP การที่นักศึกษาได้รับการทดสอบความสามารถในการฟัง และทักษะการฟังโดยผู้วิจัยใช้แบบทดสอบ T-LAP นั้นมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้ฟังได้รับบริบทเกี่ยวกับสถานการณ์ หัวเรื่องของบทสนทนา

ก่อนการฟัง เพื่อเสริมความรู้ทางด้านโครงสร้างไวยากรณ์และความรู้ทั่วไปที่มีอยู่ นอกจากนี้ยังมีคำถามนำก่อนการฟัง เพื่อให้ให้นักศึกษามีจุดมุ่งหมายในการฟัง จากนั้นให้นักศึกษาตอบคำถามเกี่ยวกับโครงสร้างทางภาษาระดับย่อย (microstructure) และโครงสร้างทางภาษาโดยรวม (macrostructure) จับใจความสำคัญหาสัมพันธ์ภาพระหว่างมโนทัศน์ ผลการวิจัยปฏิเสฐสมมติฐานที่ตั้งไว้ที่ว่านักศึกษาที่มีความสามารถในการฟังสูงและใช้พื้นความรู้เดิมเกี่ยวกับหัวเรื่องที่ฟัง จะมีความเข้าใจในการฟังคำบรรยายได้ดีกว่านักศึกษาที่มีทักษะการฟังเพียงอย่างเดียว

งานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ

เอิร์ล จุง เอล กู (Earl Juang - Ell Ku, 1982: 4800-A) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง " ตัวแปรแทรกซ้อนในการทดสอบความเข้าใจภาษาต่างประเทศ " ผู้วิจัยตั้งสมมติฐานไว้ว่าความสามารถในการอ่านเป็นตัวแปรแทรกซ้อนในการวัดความสามารถในการฟัง เพราะข้อสอบแบบเลือก-ตอบเปิดโอกาสให้ผู้ฟังที่มีความสามารถในการอ่านทำคะแนนในการฟังได้ดี เนื่องจากผู้ฟังสามารถมองเห็นความแตกต่างของตัวเลือก โดยอาศัยความรู้เรื่องโครงสร้าง คำศัพท์ และความหมายของข้อความ ตัวอย่างประชากรในการวิจัยเป็นนักศึกษาชาวจีนจำนวน 150 คน ที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยฮิลลินอยส์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบการฟังชนิดถูก-ผิด ที่ดัดแปลงมาจากแบบสอบชนิดเลือก-ตอบของ Test of English as a Foreign Language (TOEFL) และแบบสอบชนิดเลือก-ตอบของ TOEFL ฉบับที่ไม่ได้ดัดแปลง จากนั้นจึงนำแบบสอบทั้ง 2 ฉบับมาทดสอบกับนักศึกษาที่เป็นตัวอย่างประชากร ผลการวิจัยปรากฏว่า ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจในการอ่านและความเข้าใจในการฟังจากแบบสอบทั้งสองฉบับมีค่าเท่ากัน ผู้วิจัยยังสรุปอีกว่าตัวเลือกของแบบสอบการฟังชนิดเลือก-ตอบมีประสิทธิภาพ ค่าอำนาจจำแนก ตลอดจนความยากมากกว่าแบบสอบชนิดถูก-ผิด

ดักลาส เอ็ดวิน เนย์มีเยอร์ (Douglas Edwin Neymeyer, 1982: 3575-A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง " ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาเยอรมันเป็นภาษาที่สองที่มีการฝึกการฟังอย่างมีระบบ โดยการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนจากการสอบก่อนและหลังการเรียน " ตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาระดับกลางของมหาวิทยาลัยมินิโซตา เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบสอบความสามารถทางไวยากรณ์ ความเข้าใจในการอ่าน ความเข้าใจในการฟัง และแบบสอบชนิดโคลส ตัวอย่างประชากรได้รับการสอนด้วยวิธีการต่างกัน คือวิธีสอนที่ใช้การฟังเพื่อความเข้าใจ (listening comprehension approach) ที่มีวิธีการสอนทั้ง 4 ทักษะ คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน ผู้วิจัยมีขั้นตอนการศึกษา 3 ขั้นตอน คือ ขั้นตอนที่ 1 ผู้วิจัยแบ่งตัวอย่างประชากรออกเป็น 2 กลุ่มคือ กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มทดลองเรียนโดยมีการฝึกการฟัง กลุ่มควบคุมเรียนแบบปกติคือไม่มีการฝึกทักษะการฟัง ใช้การเรียนการสอนแบบวิธีเดิม คือ

มีทักษะ ฟัง พูด อ่าน และ เขียน ชั้นตอนที่ 2 การทดสอบ ผู้วิจัยใช้การทดสอบก่อนการสอน (pretest) และหลังการสอน (posttest) เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาเยอรมันของนักศึกษาในด้านไวยากรณ์ ความเข้าใจในการฟัง ความเข้าใจในการอ่าน และความสามารถทางภาษา โดยชั้นตอนที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้คอมพิวเตอร์ในการวิเคราะห์คะแนน ผลการวิจัยปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาเยอรมันเป็นภาษาที่สองของกลุ่มทดลองที่ผู้วิจัยใช้วิธีสอนแบบการฝึกการฟังมีความเข้าใจในการฟังสูงกว่ากลุ่มควบคุม นอกจากนี้ยังพบว่าคะแนนผลสัมฤทธิ์จากการทำแบบสอบก่อนการเรียนจากแบบทดสอบ 4 ชุด คือแบบสอบความสามารถทางไวยากรณ์ แบบสอบความเข้าใจในการอ่าน แบบสอบความเข้าใจในการฟัง และแบบสอบชนิดโคลซ ของนักศึกษาทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และคะแนนผลสัมฤทธิ์จากการสอบหลังการเรียนจากแบบทดสอบความสามารถทางไวยากรณ์ ความเข้าใจในการอ่าน และความเข้าใจในการฟังไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่คะแนนจากแบบสอบชนิดโคลซของนักเรียนทั้งสองกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ริชาร์ด อีسرائเอล ฮีตัน (Richard Israel Heaton, 1988: 3815-A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ การเปรียบเทียบการสอนของครูที่ได้รับการฝึกสอนในด้านทักษะการสื่อสารระหว่างบุคคล (interpersonal) ด้านการฟัง การตั้งคำถาม และกระบวนการสอน กับการสอนของครูที่ได้รับการฝึกสอนในด้านกระบวนการสอนเพียงอย่างเดียว ” ตัวอย่างประชากรคือ ครูผู้สอน และนักศึกษา ตัวอย่างประชากรที่เป็นครูทั้งสองกลุ่มได้รับการสอนโดยใช้สื่อการสอนแบบเดียวกันในการฝึกผู้เรียนทางด้านทักษะการฟัง และทักษะการตั้งคำถาม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบความสามารถในการฟัง จากนั้นผู้วิจัยให้ 40 % ของนักศึกษาได้รับการสอบก่อนทดลอง และสอบหลังทดลอง โดยมีผู้ตรวจที่ได้รับการฝึกฝนการตรวจ 39 คน ค่าความเที่ยงระหว่างผู้ตรวจเท่ากับ 0.86 ผลการวิจัยพบว่า ครูที่ได้รับการฝึกฝนทางด้านกรฟัง ทักษะการตั้งคำถาม มีผลต่อนักเรียนสูง แต่มีผลในระยะสั้นต่อความสามารถในการฟัง และทักษะในการตั้งคำถามของครูมีผลต่อการปรับปรุงทางด้านกรฟังของผู้เรียนอย่างมีนัยสำคัญ แต่ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่างกลุ่มนักเรียนที่เป็นกลุ่มทดลองในการทดสอบหลังการทดลอง หรือทดสอบความสามารถในการฟัง

คาเรน เอลิซาเบท เรเดอร์ (Karen Elizabeth Rader, 1991: 3351-A) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับ ผลของอัตราความเร็วของภาษาพูด 3 ระดับที่มีต่อการฟังเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ของนักศึกษาชาวสเปน โดยมีวัตถุประสงค์ในการศึกษา 3 ข้อ ได้แก่ 1) ผลของอัตราความเร็วของภาษาพูดที่เจ้าของภาษาใช้ ซึ่งมีความแตกต่างกัน 3 ระดับ คือ ขยายอัตราความเร็วจากปกติเป็น 135 % ขยายอัตราความเร็วจากปกติเป็น 150 % และอัตราความเร็วปกติ (อัตราความเร็วปกติเท่ากับ 156 คำต่อนาที) ที่มีต่อการฟังเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2) การใช้ลักษณะข้อความของภาษาพูด

ของเจ้าของภาษาในการฟังเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ลักษณะข้อความมี 2 แบบ คือ ข้อความที่แท้จริงจากการกระจายเสียงทางวิทยุ (radio broadcast) และข้อความที่ผู้วิจัยบันทึกเสียงเลียนแบบการกระจายเสียงทางวิทยุ 3) อิทธิพลของพื้นความรู้เดิมในเรื่องที่ฟังที่มีต่อการฟังเพื่อความเข้าใจภาษา อังกฤษเป็นภาษาที่สอง ตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยรัฐโอไฮโอ ในสหรัฐอเมริกา จำนวน 90 คน ผู้วิจัยแบ่งกลุ่มตัวอย่างประชากรออกเป็น 3 กลุ่ม เพื่อฟังข้อความที่อัตราเร็วต่างกัน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ ข้อความที่ใช้ในการฟังเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษซึ่งมีอัตราความเร็วต่างกัน และแบบสอบถามระลึกได้ ผลการวิจัยพบว่าคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการฟังเพื่อความเข้าใจภาษา อังกฤษของนักศึกษาที่ฟังข้อความที่มีความเร็วต่างกันไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่คะแนนเฉลี่ยความสามารถในการฟังเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักศึกษา ที่ฟังข้อความที่มีลักษณะ ต่างกัน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ นอกจากนี้ยังพบว่า พื้นความรู้ในเรื่องที่ฟังเป็นองค์ประกอบสำคัญใน การฟังเพื่อความเข้าใจ และผู้วิจัยได้สรุปว่าความสามารถในการฟังเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษจากข้อความที่ มีอัตราความเร็วต่างกันของนักศึกษาไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเกิดจากเหตุผล 3 ประการ คือ ประการแรก นักศึกษาขาดพื้นความรู้เดิมในเรื่องที่ฟังทำให้เป็นอุปสรรคต่อการฟังเพื่อความเข้าใจ ประการต่อมาระดับ ความยากของข้อความที่ฟัง นักศึกษาอาจจะไม่มีประสบการณ์เพียงพอในการฟังลักษณะข้อความที่เป็นภาษา พูดของเจ้าของภาษาที่แท้จริง (authentic) และประการสุดท้าย นักศึกษาอาจจะไม่คุ้นเคยกับรูปแบบของ แบบสอบถามระลึกได้ที่ไม่อนุญาตให้ผู้เรียนจดข้อความ (take note) ในขณะที่ฟัง

แคร์รีน มารี เฟย์เทิน (Carine Marie Feyten, 1991: 173-180) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง " ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการฟังกับการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ และความคล่องแคล่วในการพูดภาษา ต่างประเทศ ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทนเนสซี " นักศึกษาเหล่านี้เคยลงทะเบียนเรียนบทเรียนภาษาหลัก สูตรแบบเข้ม และผ่านการทดสอบด้วยแบบทดสอบความสามารถทางการฟังของวัตสัน-บาร์คเกอร์ (The Watson-Barker Listening Test -WBLT) มาก่อนแล้วว่ามีความสามารถในการฟังใกล้เคียงกัน ตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาชาวสเปน 54 คน ชาวฝรั่งเศส 36 คน รวม 90 คน เครื่องมือที่ใช้ใน การวิจัยคือ แบบทดสอบความสามารถในการฟังของ วัตสัน-บาร์คเกอร์ เป็นแบบทดสอบที่ใช้วีดิทัศน์ (video) ประกอบแบบทดสอบความสามารถทางภาษาต่างประเทศ และแบบสอบความคล่องในการพูดภาษา ต่างประเทศ โดยตัวอย่างประชากรชาวฝรั่งเศสทำแบบทดสอบภาษาสเปน และตัวอย่างประชากรชาวสเปน ทำแบบสอบภาษาฝรั่งเศส ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการฟังมีความสัมพันธ์กับความคล่องในการ พูดภาษาต่างประเทศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ยังพบว่า ทักษะการฟังเป็นตัวแปร สำคัญในการทำนายความคล่องของการใช้ภาษามากกว่าตัวแปรด้านอื่น คือ เพศ ระยะเวลาการเรียนรู้ ภาษา และการเกี่ยวข้องกับภาษา

ฮุง-ซัง โอ (Hung-Chang Ou, 1993: 2348-A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ ความสัมพันธ์ระหว่าง ความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษกับแรงจูงใจของนักศึกษา ” ตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 3 จำนวน 146 คน เครื่องมือที่ใช้ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบ TOEFL แบบวัดแรงจูงใจ และแบบ สอบความสามารถในการฟังเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการฟัง เพื่อความเข้าใจระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียนของนักศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และ คะแนนแรงจูงใจโดยรวม กับคะแนนความสามารถในการฟังเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักศึกษามี ความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลการวิจัยสรุปว่า ตัวแปรด้านแรงจูงใจมีความสำคัญ อย่างยิ่งสำหรับการศึกษางานเรื่อง กล่าวคือ การเรียนบางเรื่องอาจต้องใช้แรงจูงใจมากกว่าการเรียนเรื่องอื่น และประสิทธิภาพการสอนของครูมีผลต่อการส่งเสริมแรงจูงใจของผู้เรียน ผู้วิจัยให้ข้อเสนอแนะว่า ผู้สอน ควรให้ความสนใจต่อตัวแปรด้านแรงจูงใจในการเรียนของผู้เรียนมากขึ้นและในการสอนทักษะการฟังภาษา ภาษาอังกฤษเพื่อให้เกิดความเข้าใจนั้น ผู้สอนควรพิจารณาวิธีสอนที่ดีที่สุดเพื่อเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดแรงจูง ใจที่จะเรียน

แคโรล ซินส์เซอร์ โมลท์ส (Carol Zinsser Molts, 1994: 3014-A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ ผล ของการฝึกการฟังที่มีต่อทักษะการพูดและทักษะการฟังของนักศึกษามหาวิทยาลัยที่เรียนภาษาสเปนตามแนว การสอนแบบธรรมชาติ ” ตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาในมหาวิทยาลัยพิทส์เบิร์กที่พูดภาษาอังกฤษเป็น ภาษาที่หนึ่ง จำนวน 36 คน และเรียนวิชาภาษาสเปนในระดับเริ่มต้นซึ่งสอนโดยวิธีสอนแบบธรรมชาติ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบสอบความสามารถในการฟังเพื่อความเข้าใจ ผู้วิจัยแบ่งตัวอย่างประชากร ออกเป็น 2 กลุ่ม ๆ ละ 18 คน โดยกลุ่มทดลองมีการฝึกการฟังเพิ่มนอกเวลาเรียนโดยใช้สื่อแถบเสียง ประกอบการฝึก ส่วนกลุ่มควบคุมได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบธรรมชาติเฉพาะในห้องเรียนเท่านั้น ผลการ วิจัยพบว่าคะแนนความเข้าใจในการฟังของตัวอย่างประชากรทั้งสองกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ การฝึกการฟังนอกชั้นเรียนสามารถพัฒนาความสามารถในการฟังเพื่อความเข้าใจของนักศึกษา แต่ไม่มีผล ต่อการพัฒนาด้านการพูด

จอห์นสัน ชิพแมน โรนดา ชีนา (Johnson - Chipman Rhonda Sheena, 1995: 3726-A) ได้ทำวิจัยเรื่อง “ รูปแบบของการพูด การปฏิบัติของครูที่มีประสิทธิภาพ ที่มีผลต่อความเข้าใจในการฟัง ของนักศึกษา ” โดยมีจุดประสงค์การวิจัยดังนี้ 1. ศึกษาความเชื่อของครูเกี่ยวกับการสอนภาษาต่าง ประเทศ และครูปฏิบัติอย่างไรต่อความเชื่อนั้น 2. ศึกษารูปแบบของการพูด การปฏิบัติ และกิจกรรมที่ครู ใช้เพื่อจุดประสงค์ในการพัฒนา และส่งเสริมความเข้าใจในการฟัง 3. ศึกษาว่านักศึกษามีการปฏิบัติหรือ ตอบสนองต่อการปฏิบัติรูปแบบดังกล่าว การปฏิบัติ กิจกรรม และการรับรู้ข้อความที่ครูพูดอย่างไร ตัวอย่างประชากรคือ ครู 1 คน และนักศึกษามหาวิทยาลัยที่เรียนภาษาสเปนในภาคเรียนที่ 3 เครื่องมือ

ที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถาม เครื่องบันทึกเสียง และวิดิตซ์น์ แบบสังเกต ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการสังเกต การบันทึกเสียง วิดิตซ์น์ และการสัมภาษณ์ครู ผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ จำนวน 6 คน (six key informants) และให้นักศึกษาตอบแบบสอบถาม ผลการวิจัยพบว่า 1) มีความสอดคล้องระหว่างความเชื่อของครูเกี่ยวกับการสอนภาษาและการปฏิบัติของครูในห้องเรียน 2) ครูถูกกำหนดให้ใช้ภาษาพูดที่เป็นภาษาสเปนซึ่งจะให้นักศึกษาเข้าใจง่าย ทั้งนี้ครูใช้ภาษาท่าทางต่าง ๆ และกลวิธีที่สามารถมองเห็นได้ และให้ความสนใจต่อคำถามของนักศึกษาโดยทำการแก้ไขคำพูดของนักศึกษาให้ถูกต้อง กิจกรรมของครูส่งเสริมให้เกิดการกระตุ้นความสนใจในการฟังของนักศึกษา ครูประสบความสำเร็จในการสื่อความหมายกับนักศึกษาส่วนใหญ่ โดยทั่วไปแล้วนักศึกษาตอบสนองต่อข้อมูลที่ป้อนเป็นภาษาสเปนในทางบวก และความพยายามของครูส่งเสริมให้เกิดความเข้าใจในการฟัง

มาเรีย ลูซี เดอ เบียจี โมเรรา (Maria Lusi de Biaji Moreira, 1995: 3562-A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ความเข้าใจในการฟังและกลวิธีไตร่ตรอง (introspective) ในการฟังภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาที่สองของนักศึกษามหาวิทยาลัยเมื่อฟังข้อความที่ไม่ต่อเนื่อง (non-collaborative discourse)” ตัวอย่างประชากรคือนักศึกษาชาวโปรตุเกสแห่งรัฐอิลินอยส์ จำนวน 59 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบสอบถามความเข้าใจในการฟัง และแบบวัดกลวิธีไตร่ตรอง ผู้วิจัยแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็นสามกลุ่ม ประกอบด้วยนักศึกษาที่มีความสามารถสูง ปานกลาง และต่ำ จากนั้นจึงให้นักศึกษาฟังข้อความดังกล่าวแล้วบันทึกสิ่งที่จำได้จากการฟัง และสัมภาษณ์ตัวอย่างประชากรเพื่อถามเกี่ยวกับความคิดเห็น และการใช้กลวิธีไตร่ตรอง (introspective) ในการฟัง ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ตัวอย่างประชากรจำข้อมูลขณะที่กำลังฟังได้มากกว่าหลังจากที่ฟัง นั่นเป็นเพราะว่านักศึกษามีช่วงความจำในระยะสั้น อย่างไรก็ตามนักศึกษาก็มีความเข้าใจในการฟังมากหลังจากที่ฟังแล้ว เมื่อถามความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้กลวิธีไตร่ตรอง (introspective) ที่ใช้ในการฟัง ปรากฏว่านักศึกษากลุ่มสูงจะตระหนักถึงการนำกลวิธีไตร่ตรองและมีความเข้าใจในการฟังมากกว่ากลุ่มอื่น

เฮ็คเตอร์ เมาริซิโอ คาร์เบร่า (Hector Mauricio Cabrera, 1996: 3561-A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “เกี่ยวกับผลของการฟังข้อความที่สละสลวย และข้อความที่ถูกปรับโครงสร้างภาษาให้ง่ายขึ้นที่มีต่อความเข้าใจในการฟังภาษาสเปน” ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยจำนวน 9 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบสอบถามความเข้าใจในการฟังและแบบสอบถาม ผู้วิจัยได้ให้ตัวอย่างประชากรฟังข้อความ 3 ข้อความ คือ ข้อความแบบเดิม (original versions) ข้อความที่ถูกปรับให้สละสลวย (elaboration versions) และข้อความที่ถูกปรับให้ง่ายขึ้น (simplified versions) เมื่อฟังแต่ละข้อความแล้วให้ตัวอย่างประชากรบันทึกสิ่งที่จำได้จากการฟัง ผลการวิจัยปรากฏว่า ตัวอย่างประชากรสามารถจำข้อความที่ถูกทำให้สละสลวยได้ดีกว่าข้อความที่ถูกปรับให้ง่ายขึ้น และสามารถจำข้อความที่ถูกทำให้

สละสลวย และข้อความที่ถูกปรับให้ง่ายขึ้นได้ดีกว่าข้อความแบบเดิม นอกจากนี้ยังพบว่า ความรู้เกี่ยวกับ คำศัพท์มีบทบาทต่อการจำข้อความของตัวอย่างประชากร และความคุ้นเคยในหัวเรื่องที่มีบทบาทต่อการ ฟังข้อความที่ปรับให้ง่ายขึ้น และจากการวิเคราะห์จากแบบสอบถามตัวอย่างประชากรได้ตอบว่า ควรคำนึง ถึงความเร็วของข้อความที่ฟัง และความรู้เรื่องคำศัพท์

เจเนท ยู จี เจา (Janet Yu-Gi Chao, 1996: 3366-A) ได้ศึกษาเรื่อง " การใช้กลวิธีในการ ฟัง และการจำข้อความได้ ในการฟังเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษ " ตัวอย่างประชากรคือนักศึกษาที่ เรียนวิชาเอกภาษาอังกฤษ หรือการสอนภาษาอังกฤษ จำนวน 229 คน ใน 6 มหาวิทยาลัยในประเทศ ไต้หวัน ปีการศึกษา 1996 กลุ่มตัวอย่างได้รับการสุ่มแบบแบ่งตามชั้น โดยดูจากคะแนนในการสอบเข้า ศึกษาคือของนักศึกษา เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถามความเข้าใจในการฟังและแบบสอบถาม ผู้ วิจัยได้ให้นักศึกษาทั้งหมดดูรายการทีวี 2 รายการ คือ รายการ Good Morning America และราย การข่าวของสหรัฐอเมริกา จากนั้นผู้วิจัยได้ให้นักศึกษานำข้อความที่จำได้ และทำแบบสอบถามเพื่อถาม เกี่ยวกับกลวิธีที่นักศึกษาใช้ในการฟัง จากนั้นจึงให้นักศึกษา 4 คนของแต่ละห้องเรียนซึ่งมีทั้งหมด 7 ห้อง รวม 28 คนมาอภิปรายกัน ผลการวิจัยสรุปได้ว่า นักศึกษาใช้กลวิธีดังนี้ ใช้กระบวนการฟังจากบนสู่ล่าง การจัดการด้วยตนเอง กระบวนการฟังจากล่างสู่บน กฎที่สัมพันธ์กับการเรียน และกลวิธีเชื่อมั่นในตนเอง ส่วนใหญ่ของนักศึกษาจะใช้กลวิธีฟังจากบนสู่ล่าง มากกว่า กระบวนการฟังจากล่างสู่บน และใช้กลวิธี การจัดการด้วยตนเองมากกว่ากลวิธีทางด้านสังคม มีความสัมพันธ์ระหว่างการใช้กลวิธีในการฟัง และความเข้าใจในการฟัง และการที่นักศึกษาจะเข้าใจข้อความที่ฟังนั้น จะต้องตีความหมายให้ได้ และใช้พื้นความรู้เดิม ช่วยเพื่อให้เกิดความเข้าใจมากขึ้น นักศึกษากล่าวว่าการมีประสบการณ์ในการอยู่ประเทศที่พูดภาษาอังกฤษ ช่วยให้เกิดความเชื่อมั่นเกี่ยวกับความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษมากขึ้น

ดีอิก จี มิน (Deok-Gi Min, 1996: 5087-A) ได้ศึกษาเรื่อง " ผลของความคุ้นเคยในหัวเรื่อง การให้กิจกรรมก่อนการฟัง และรูปแบบของคำถามที่มีต่อความเข้าใจในการฟังของนักเรียนระดับมัธยม ศึกษาดอนตันของประเทศเกาหลี " ตัวอย่างประชากรคือ นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นจำนวน 178 คน ผู้วิจัยให้ตัวอย่างประชากรฟังนิทานพื้นบ้าน 4 เรื่อง ซึ่งเล่าโดยครูสอนอนุบาลที่เป็นเจ้าของภาษา นิทานพื้น บ้านนี้ ใน 2 เรื่องจะเป็นนิทานที่ตีพิมพ์เป็นภาษาเกาหลีในหนังสือที่ขายตามท้องตลาด ซึ่งถือว่าเป็นเรื่องที่ นักเรียนคุ้นเคย อีก 2 เรื่องเลือกจากนิทานพื้นบ้านของชาวเซอร์เบีย และชาวจาไมกา เครื่องมือที่ใช้ใน การวิจัยคือ แบบสอบ The Secondary Level English Proficiency (SLEP) test และแบบสอบ ปรนัย ผู้วิจัยแบ่งตัวอย่างประชากรออกเป็น 4 กลุ่ม ซึ่งกลุ่มทดลองได้รับกิจกรรมก่อนการฟังดังนี้ การ สอนคำศัพท์ การให้ดูภาพประกอบ และให้คำถามก่อนการฟัง ส่วนกลุ่มควบคุมไม่ได้รับกิจกรรมดังกล่าว จากนั้นผู้วิจัยให้นักเรียนฟังนิทาน แล้วทำแบบทดสอบปรนัย 40 ข้อ เป็นแบบสอบเกี่ยวกับเรื่องที่นักเรียน

คุ้นเคย อีก 20 ข้อเป็นเรื่องที่นักเรียนไม่คุ้นเคย ลักษณะคำถาม 20 ข้อ เป็นคำถามแบบตรง (explicit) และ อีก 20 ข้อ เป็น แบบสรุปอ้างอิง (inferential) ก่อนการทดลอง 1 สัปดาห์ นักเรียนจะได้ทำแบบทดสอบ The Secondary Level English Proficiency (SLEP) test เพื่อให้ทราบว่านักเรียนที่เป็นตัวอย่างประชากร มีความสามารถทางภาษาเท่าเทียมกัน ผลการวิจัย พบว่า 1. นักเรียนทำคะแนนในการฟังเรื่องที่คุ้นเคยได้ดีกว่าเรื่องที่ไม่คุ้นเคย 2. นักเรียนที่ได้รับคำถามก่อนการทดลองจะมีคะแนนสูงที่สุด 3. นักเรียนสามารถตอบคำถามที่มีลักษณะตรงได้มากกว่าคำถามที่มีลักษณะสรุปอ้างอิง 4. ความคุ้นเคยในหัวเรื่องทำให้นักเรียนมีคะแนนความเข้าใจในการฟังสัมพันธ์กับข้อคำถามลักษณะตรงมากกว่าข้อคำถามลักษณะสรุปอ้างอิง

ชีลา ฮากเนอร์ (Sheila Harkner, 1997: 2986-A) ได้ทำวิจัยเรื่อง “ ผลของการเขียนบันทึกประจำวันในสิ่งที่ได้ฟังที่มีต่อการประเมินตนเองทางด้านการฟังของนักเรียน ” ตัวอย่างประชากร คือ นักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 ด้านทักษะการฟังและลงทမ်းเขียนเรียนภาษาอังกฤษแบบเข้ม มีความสามารถในการฟังอยู่ในระดับสูง ครู และผู้บริหารในมหาวิทยาลัยใหญ่แถบซานเมื่อง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยบันทึกประจำวันของนักศึกษา และบันทึกประจำวันของครู แบบสอบถาม แบบสอบวัดระดับความสามารถในการฟัง ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลจากบันทึกประจำวันของนักศึกษา บันทึกของครู และผู้บริหาร การประชุม การสัมภาษณ์ครู ให้นักศึกษาตอบแบบสอบถาม คะแนนจากการวัดระดับความสามารถในการฟัง จากการศึกษานักศึกษาบันทึกประจำวันของนักศึกษาพบว่าปัจจัยที่มีผลต่อความเข้าใจในการฟัง คือ ความเชื่อมั่น แรงจูงใจ และความสนใจในการเรียนรู้ทักษะการฟัง และกระบวนการเขียนบันทึกในสิ่งที่ได้ฟังมีผลดีต่อหลักสูตร เพราะแสดงให้เห็นถึง ความต้องการทางด้านการฟังของนักศึกษา และพัฒนาสื่อการสอนให้ตรงกับความต้องการของนักศึกษา นอกจากนี้ทั้งครู และนักศึกษาต่างก็มีบทบาทในการเป็นศูนย์กลาง และบทบาทโดยทั่วไป ต่อการประเมินผลและพัฒนาหลักสูตร

สตีฟ เทาโรซา และ จัสมีน ลุก (Steve Taurosa and Jasmine Luk, 1997: 54-69) ได้ทำวิจัยเรื่อง “ ผลของสำเนียงในภาษาที่มีต่อความเข้าใจในการฟังภาษาที่ 2 ” ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาของประเทศฮ่องกง อายุระหว่าง 14-16 ปี ประกอบด้วยนักเรียนชาย 30 คน นักเรียนหญิง 36 คน มีความสามารถในการเรียนปานกลาง มีภาษาจีนเป็นภาษาแม่ (L1 Cantonese) สมมติฐานของการวิจัยคือ ไม่มีความแตกต่างระหว่างความเข้าใจในการฟังของผู้เรียนภาษาที่ 2 ที่ฟังภาษาอังกฤษสำเนียงจีน และผู้เรียนภาษาที่ 2 ที่ฟังภาษาอังกฤษสำเนียงเจ้าของภาษา เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ เรื่องสั้น 1 เรื่อง แต่มี 2 รูปแบบ คือ 1) รูปแบบที่ได้รับการบันทึกเสียงสำเนียงจีน บันทึกเสียงด้วยอัตราความเร็ว 170 คำ/ นาที 2) รูปแบบที่ได้รับการบันทึกเสียงสำเนียงเจ้าของภาษา บันทึกเสียงด้วยอัตราความเร็ว 189 คำ/ นาที แถบบันทึกเสียงได้รับการตรวจโดยผู้เชี่ยวชาญที่

พูดภาษาอังกฤษสำเนียงจีน 5 คน และผู้เชี่ยวชาญที่เป็นเจ้าของภาษา 5 คน นอกจากนี้ยังมีแบบสอบการฟัง จำนวน 2 ฉบับ คือ 1) แบบสอบที่ให้นักเรียนสรุปความลงในกระดาษ 2) แบบสอบแบบเลือกตอบ ซึ่งมีคำถาม 14 ข้อ ให้นักเรียนขีดเส้นใต้ในข้อที่ถูก นักเรียนทั้งหมดได้รับการทดสอบความสามารถในการฟังจากโรงเรียนมาแล้วและมีความสามารถในการฟังใกล้เคียงกัน ผู้วิจัยแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่ม A และ กลุ่ม B โดยให้กลุ่ม A ฟังเรื่องสั้นที่บันทึกเสียงโดยผู้พูดภาษาอังกฤษสำเนียงจีน และ กลุ่ม B ฟังเรื่องสั้นที่บันทึกเสียงโดยผู้พูดภาษาอังกฤษที่เป็นเจ้าของภาษา จากนั้นให้นักเรียนทั้ง 2 กลุ่มเขียนสรุปเรื่องที่ได้ฟัง โดยสามารถเขียนเป็นภาษาจีน ภาษาอังกฤษ หรือเขียนปนกันทั้งสองภาษา และตอบแบบสอบถามเข้าใจในการฟัง ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่ม B ซึ่งฟังเรื่องที่บันทึกเสียงโดยเจ้าของภาษาสามารถทำคะแนนได้ดีกว่านักเรียนกลุ่ม A ที่ฟังเรื่องที่บันทึกเสียงโดยผู้พูดภาษาอังกฤษสำเนียงจีน และเป็นกรณีศึกษาที่สมควรที่ควรตั้งไว้